

บทนำ

มีคนเคยบอกว่าเราพบกัน เพื่อที่จะจากกันสักวัน...แต่ไม่รู้วันไหน

๐๘:๓๐ น.

“วันสุข วันนี้เป็นเด็กดีนะคะ มะม๊าจะมารับตอนเย็น” เสียงหวานดังมาจากหญิงสาวรูปร่างผอมสูงที่กำลังบอกหลานตัวเล็กซึ่งตอนนี้อยู่ในอ้อมกอดของคุณครู

เด็กหญิงตัวเล็กแก้มแดงดูจ๋มจ๋า ผิวขาวละเอียดยังไม่เห็นแม้แต่ริ้วขุมขน ผมยาวประปรายปักเปียสองข้างเป็นทรงผมที่มะม๊าของเธอชอบเรียกตามชื่อตัวละครจากละครโทรทัศน์ชื่อดังในอดีตว่า ‘พจมาน’ แต่ตอนนี้ใบหน้าของคนตัวเล็กกลับอาบไปด้วยน้ำตา มุมปากทั้งสองข้างคว่ำลงอย่างเห็นได้ชัด วันนี้เธอมาโรงเรียนเป็นวันที่สี่แล้ว แต่กลับร้องไห้หนักขึ้นทุกวัน

“ฮือๆ มะม๊า วันสุขอยากอยู่กับมะม๊า วันสุขอยากไปกับมะม๊า”

คนตัวเล็กส่งเสียงวิงวอนอย่างน่าสงสารจนคนเป็นแม่แทบจะใจอ่อน แต่เธอไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ วันนี้เธอมีงานสำคัญต้องทำ

หญิงสาวโน้มตัวลงไปหาลูกน้อยสุดที่รักอีกครั้งพร้อมกับโอบกอดเอาไว้ เกือบสี่ปีแล้วที่เธอกับลูกอยู่กันสองคนตามลำพัง เธอไปไหน ลูกไปด้วย

การที่ลูกต้องเข้าโรงเรียนแบบนี้เธอก็ใจหายไม่น้อย แต่มันถึงเวลาอันสมควรที่ลูกของเธอจะได้รับการศึกษาเหมือนเด็กทั่วไป แล้วเธอก็จะได้ทำงานเต็มทีเดียว

ความผูกพันของเธอกับลูกเป็นเหมือนโซ่ที่รัดแน่นขึ้นเรื่อยๆ ทว่าเธอไตร่ตรองแล้วว่าหากไม่ปล่อยลูกไปเรียนเสียตั้งแต่ตอนนี้ ต่อไปจะยิ่งลำบาก ถ้าลูกเธอเข้าสังคมไม่ได้ หญิงสาวจึงต้องกัดฟันส่งลูกไปโรงเรียน แม้ว่าทุกครั้งที่มาส่งต้องเจอภาพทรมานจิตใจแค่ไหน

“วันสุขจำ มะม้ายี่รักหนูนะ แต่หนูต้องไปโรงเรียน ส่วนมะม้ายี่ก็ต้องไปทำงานโซ่มัย” คนเป็นแม่จับมือทั้งสองข้างของเด็กน้อยไว้พร้อมกับสบตาและบอกเหตุผลที่ต้องจากกันครั้งนี้

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ทั้งสองคุยกันเรื่องนี้ หญิงสาวพร่ำบอกเหตุผลที่ต้องไปโรงเรียนให้ลูกฟังทุกวัน ไม่ว่าจะตอนกินข้าว ตอนก่อนออกจากบ้าน หรือแม้แต่ตอนอยู่ในรถ ซึ่งเด็กหญิงก็พยักหน้ารับคำบอกว่าเข้าใจทุกครั้ง แต่เมื่อถึงหน้าโรงเรียนเท่านั้นละ แม่หนูน้อยก็ทำอย่างกับไม่เคยคุยเรื่องนี้นักมาก่อน

“วันสุขคิดถึงมะม้ายี่ ฮือๆๆๆ”

ท่าทางสะอื้นไห้ของเด็กน้อยช่างน่าหดหู่ยิ่งนัก แม้แต่ครูยังต้องเบือนหน้าหนี แล้วใจคนเป็นแม่เล่าจะไปเหลืออะไร

น้ำตาของคนเป็นแม่เกือบจะร่วงอีกครั้งเมื่อเห็นลูกร้องไห้ใจจะขาด แต่ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ต้องใจแข็ง วันนี้เธอรับงานไปแล้ว ถ้าเธอเสียนาน คนลำบากก็คือเธอกับลูกนั่นละ

“มะม้ายี่ไปทำงานแค่วันเดียวนะคะ ตอนเย็นมะม้ายี่จะรีบมารับเลย”

“ฮือๆ มะม้ายี่ต้องรีบมานะ ฮือๆ” ดวงตากกลมโตของเด็กน้อยจ้องมองแม่ของเธออย่างมีความหวัง แต่ก็ไม่สามารถกลั้นสะอื้นได้

“มะม้ายี่จะรีบมานะจ๊ะ วันสุขตั้งใจเรียนเลยนะ”

มือเล็กๆ ยกขึ้นปิดน้ำตาซ้ำแล้วซ้ำเล่า พร้อมกับพยายามกลั้น

สะอื้นเพื่อไช้ความเก่งให้ผู้เป็นแม่ดูก่อนไปทำงาน

“วันสุข ฮึก...จะตั้งใจเรียน มะม้าสัญญาว่าจะมารับไ้ๆ”

หญิงสาวจำใจต้องปล่อยมือจากเด็กน้อยพร้อมกับส่งตัวกลับให้
คุณครู ก่อนที่เธอจะโบกมือลาและบอกว่า

“จ๊ะ มะม้าสัญญา”

๑

ในร่าง...นั้นใคร

Wanjun's talk

ไม่เคยคิดเลยว่าการส่งลูกไปโรงเรียนจะเป็นเรื่องยากขนาดนี้ ใครจะ
ไปคิดว่าวันสุขจะดรามาน้ำตาแตกยิ่งกว่าดาราดังที่กำลังออนแอร์อยู่ในทีวี
ตอนนี้ด้วยซ้ำ การได้เห็นป้ายโรงเรียนของวันสุขนั้นเหมือนเป็นการเปิด
ทำนบกั้นน้ำตาของเธอ น้ำตาสั่งได้ อินเนอร์มาเต็ม เทกเดี๋ยวนาน

จะว่าไปฉันก็จำไม่ได้แล้วว่าช่วงแรกๆที่ไปโรงเรียนนั้นแม่พาฉันไปใน
สภาพไหน ร้องไห้ขี้มูกโป่งแบบนี้หรือเปล่าก็ไม่แน่ใจ สงสัยต้องโทร. ไปถาม
คุณยายนวล ยายของวันสุขอีกที...แม่ของฉันเอง

ช่วงที่วันสุขเกิดฉันไปอยู่กับแม่ได้พักหนึ่งก่อนจะย้ายเข้ามาอยู่ใน
กรุงเทพฯ จะว่าไปก็เกือบสี่ปีแล้วที่พวกเราย้ายมา ส่วนพ่อกับแม่ของฉัน
อาศัยอยู่บนเขาสูงๆ ท่านบอกอยากใช้ชีวิตอย่างสงบ ปลูกผักเลี้ยงไก่กันตาม
ประสาตยาย และเราทั้งหมดก็เห็นตรงกันว่าวันสุขควรได้มาเจออะไรที่มัน
เจริญในเมืองหลวงแห่งนี้

ก็ไม่รู้คิดถูกหรือผิด...

อย่างที่บอกว่าฉันกับวันสุขอยู่กันสองคนมาโดยตลอด ส่วนพ่อของวันสุขก็ไม่ค่อยได้ติดต่อกันเท่าไร เรื่องมันเกิดมาหลายปีและฉันก็ไม่ได้คิดจิตใจอะไร เราสองคนก็แค่คนเมาที่ไม่รู้จักกัน พอเกิดเรื่องขึ้นมา ฉันก็ไม่ได้อยากจะผูกมัดตัวเองไว้กับใคร และเลือกที่จะเก็บลูกไว้ เราตกลงกันทั้งสองฝ่ายว่าเราจะไม่อยู่ด้วยกันและฉันไม่ต้องการการรับผิดชอบใดๆ แต่เขายังใจดีนะ ส่งเงินมาให้ลูกทุกเดือน

ฉันไม่เคยสอนให้วันสุขเกลียดพ่อ วันสุขรู้จักหน้าพ่อของเธอ พวกเขาเจอกันทุกเดือน...วันที่เขาเอาเงินมาให้

แม้ว่าวันสุขจะไม่ได้อยู่กับพ่อ แต่ความน่าประหลาดใจก็เกิดขึ้น เพราะปกติวันสุขจะไม่ยอมให้ใครอุ้มนอกจากฉัน พี่เลี้ยงคนเก่าของเธอ และ...พี่เอย พ่อเธอนะ หรือว่ามันเป็นสายสัมพันธ์ทางสายเลือดกันนะ และนั่นทำให้การไปโรงเรียนยากลำบากขึ้นไปอีก กว่าเธอจะยอมให้คุณครูอุ้มก็ร้องไห้จนเหนื่อย

จะเรียกว่าเรื่องนี้เป็นความผิดพลาดในชีวิตฉันก็ได้ เพราะตั้งแต่รู้ว่าวันสุขมาอยู่ในห้อง ทุกๆ วันของฉันก็คือวันที่มีความสุข และนั่นเป็นสาเหตุที่ฉันตั้งชื่อนี้ให้เธอ

ฉันเลือกที่จะบอกพ่อกับแม่ว่าฉันไม่รู้ว่าเป็นพ่อของลูก ฉันยอมโดนด่าแค่ครั้งเดียวแล้วก็จบ เพราะหลังจากนั้นพ่อกับแม่ก็ไม่ถามเรื่องนี้อีก ยิ่งพอเห็นหน้าวันสุขพวกท่านก็หลงหลอนจนลืมทุกอย่างไป มันอาจจะไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาที่ดีเท่าไร แต่ฉันคิดว่ามันเป็นทางเลือกที่เหมาะสมกับฉันที่สุดแล้ว

ฉันเลื่อนรถออกมาจากหน้าโรงเรียนเล็กน้อยพอให้ยังมองเห็นดูเหมือนตอนนั้นวันสุขจะหยุดร้องไห้และเข้าไปในห้องเรียนแล้ว ฉันจึงสบายใจมากพอที่จะขับรถออกมาได้

รถญี่ปุ่นสีแดงมือห้าคันนี้อยู่กับฉันมาตั้งแต่วันสุขอายุได้สามเดือน แม้ว่าจะซ่อมบ่อยหน่อย แต่ก็ดีกว่าการที่ต้องพาวันสุขขึ้นรถเมล์เบียดเสียดกับผู้คนอีกร้อยพัน การเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวที่ต้องหอบลูกไปไหนมาไหน

ด้วยมันก็พอไหวนะ ไม่ได้ลำบากสำหรับฉัน แต่สำหรับทารกตัวน้อยที่แสนบอบบาง ให้มาโหนรถเมล์บ่อยๆ ก็น่าสงสาร วันสุขเคยติดหัวตจากคนในรถด้วย และนั่นทำให้ฉันต้องกักตุนเงินเก็บออกมาซื้อรถส่วนตัว

ฉันรับงานฟรีแลนซ์ ถ่ายแบบบ้าง พิธีกรอีเวนต์บ้าง หรือบางทีก็เป็นพิธีกรภาคสนามของรายการต่างๆ อย่างเช่นวันนี้ การทำงานฟรีแลนซ์ดูเหมือนจะมีอิสระ แต่จริงๆ แล้วต้องใช้ความรับผิดชอบสูงมาก เพราะถ้าพลาดหนึ่งงานจะเสียชื่อ และทำให้มีผลต่อการรับงานในครั้งต่อไป ชื่อเสียงมันสร้างยาก และเรื่องเสียๆ ก็มักจะแพร่กระจายได้ไว

วันนี้ฉันรับงานพิธีกรภาคสนามของรายการเกี่ยวกับอาหาร สถานที่จึงเป็นตลาดนัดและอยู่ใกล้จากโรงเรียนของวันสุขพอสมควร จากโรงเรียนมาถึงที่นี่ใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงรวมเวลารถติดแล้ว โชคดีที่เวลานัดคือตอนเที่ยง ทำให้ฉันมาถึงก่อนเวลาค่อนข้างนาน

“เดี๋ยวบริพกันเลยนะจะวันจันทร์” เสียงพี่พลอย ผู้จัด หรือพูดง่ายๆ นายจ้างฉันนั่นเอง

“ได้ค่ะ”

ทีมงานครั้งนี้เราทำงานร่วมกันมาหลายครั้งแล้ว สมัยวันสุขยังเด็กฉันต้องพาเธอไปไหนมาไหนด้วยทุกที่รวมทั้งที่ทำงาน ช่วงที่ยังเล็กมากๆ สบายหน่อย เอาใส่รถเข็นนอนหลับปุ๋ย แต่พอโตขึ้นมาหน่อยก็ต้อง लेकर งานที่ไม่ยาวนานมาก บางครั้งก็ต้องจ้างพี่เลี้ยงมาอยู่เป็นเพื่อน น่าเสียดายที่พี่เลี้ยงของวันสุขลาออกไปแต่งงานเมื่อเดือนก่อน การจะหาพี่เลี้ยงที่ไวใจได้นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ช่วงที่คลอดวันสุขออกมาหนึ่งปีแรกฉันไม่ได้ทำงาน อาศัยเงินพ่อแม่ และเงินที่พี่เอยเอามาให้ แต่ฉันก็มาคิดได้ว่าฉันจะพึ่งแต่คนอื่นไม่ได้ ฉันต้องหาอนาคตให้ตัวเองและวันสุข และนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เราต้องไปไหนมาไหนด้วยกันแบบนั้น

การบริพงานผ่านไปอย่างราบรื่น หน้าทีของฉันคือเป็นพิธีกร แนะนำ

สถานที่ และสัมภาษณ์แม่ค้าร้านที่เราเคยมาไว้อีกแล้ว งานครั้งนี้เป็นงานง่ายๆ แต่ความสำคัญคือได้ออกทีวี แน่แน่นอนว่าถ้าทำได้ดี มันจะดึงดูดงานต่อๆ ไปเข้ามาอีก

“เดี๋ยวเริ่มเลยนะคะน้องจันทร์” ทีมงานตะโกนเรียกฉันที่กำลังนั่งท่องบทอยู่

“โอเคค่ะ”

อีก...

ทันทีที่ฉันลุกขึ้น ความรู้สึกปวดร้าวที่หน้าอกก็เข้ามาโจมตี ตามมาด้วยอาการแน่นหน้าอกอย่างบอกไม่ถูก ฉันพยายามสูดหายใจเข้าลึกๆ พร้อมกับหายใจขึ้น แม้จะรู้สึกเวียนเล็กน้อยแต่ก็ยังพอสู้ไหว จึงรีบลุกไปเข้ากล้อง

ฉันพยายามฝึกรู้สึกที่ยังรู้สึกอึดอัด ในหัวเริ่มมีน้ำตา อาการหายใจไม่ออกนั้นเกิดขึ้นตามหลังอาการแน่นหน้าอกเมื่อครู่ ฉันรู้สึกหายใจลำบากมากขึ้นเรื่อยๆ มือที่กำไมโครโฟนเริ่มสั่นเล็กน้อย

“วันจันทร์ ทำไมหน้าปากดูซีดๆ...จอย เต็มปากให้หน่อย” พี่ออฟผู้กำกับตะโกนบอกพี่จอยซึ่งเป็นช่างแต่งหน้า

แต่ก่อนที่จะจอยจะวิ่งเข้ามา ทุกอย่างรอบกายฉันก็เริ่มดับมืดลง การหายใจช่างเป็นเรื่องยากลำบาก ไม่มีครั้งไหนเลยที่รู้สึกอึดอัดมากขนาดนี้ ความรู้สึกคลื่นไส้ตาอึมครึมเข้ามา ทุกอย่างรอบตัวเหมือนจะโคลงเคลง ในหัวฉันตอนนี้คิดถึงแค่วันสุข ฉันไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

แล้วถ้าฉันจะเป็นอะไรไปจริงๆ...

วันสุข...อยู่ที่โรงเรียน

พี่เอ๋ย ไปรับลูกด้วย!

พลั๊วะ!

ประตูขนาดใหญ่สีขาวเปิดออกพร้อมกับร่างของหญิงสาวที่ถูกเข็นมา

บนเตียง ทุกคนรอบตัวดูตื่นตระหนกว่านางาย แต่เธอคนนั้นกลับนอนนิ่งสนิท ไม่มีแม้แต่เสียงร้องใดๆ รวากับว่าเวลานี้เธอไม่รับรู้สิ่งรอบตัวใดๆ อีกแล้ว และเมื่อแพทย์ดมยาสลบจนหมดสติแล้ว เธอก็ต้องอำปากค้างเมื่อพบว่าเธอคนนั้นคือผู้หญิงที่ฉันรู้จักดีที่สุด

“หญิงไทยยี่สิบเจ็ดปี หมดสติเมื่อห้านาทีก่อนแล้วค่ะ Vital sign แรก รับ BP 100/60 RR 18 Pulse 120 ค่ะ”

พยาบาลประจำรถฉุกเฉินกำลังรายงานประวัติกับผู้หญิงที่น่าจะเป็นหมอในห้องฉุกเฉินด้วยภาษาที่ฉันไม่ค่อยคุ้นเคยเท่าไรหรอก จำได้ว่าตลาดที่ถ่ายทำนั้นอยู่ติดกับโรงพยาบาล การเดินทางมาที่นี่จึงใช้เวลาไม่นานนัก

“แต่บีบีตอนนี้วัดไม่ได้แล้วค่ะ” ใครอีกคนตะโกนมาจากด้านหลังคุณหมอ

“มอนิเตอร์อีเคจีเลยล่ะ”

หมอผู้หญิงหน้าตาน่ารักตะโกนสั่งทีมพยาบาลในห้องฉุกเฉินด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ระหว่างนั้นเธอก็พยายามคลำที่ข้อมือฉัน ก่อนจะย้ายไปจับๆ คลำๆ บริเวณต้นคอ สายระโยงระยางถูกต่อเข้ากับร่างกายของฉันอย่างรวดเร็ว ก่อนจะปรากฏเส้นสีเขียววิ่งอยู่บนจอมอนิเตอร์ข้างเตียง ถ้าจากที่เคยดูซีรีส์หมอของเกาหลี นั้นน่าจะเป็นเครื่องตรวจคลื่นไฟฟ้าหัวใจ

เสื้อของฉันถูกตัดผ่ากลางอย่างไม่มีชั้นดี เลือ่ชั้นในถูกถอดออกไปโดยที่ฉันไม่สามารถทักท้วงอะไรได้ ไซ้แล้ว ฉันได้แต่ยืนมองร่างกายถูกกระทำอยู่ข้างๆ หมอโดยที่ไม่มีใคร...มองเห็น

“ไม่มีพัลส์แล้วค่ะ ซีฟิอาร์เลย”

ไม่ทันขาดคำพยาบาลสาวที่ยืนอยู่ข้างคุณหมอก็กระโดดขึ้นไปครอบหม้อร่างกายของฉัน ก่อนจะกดมือทั้งสองข้างลงบนหน้าอกฉันเป็นจังหวะเร็วๆ แรงกดนั้นทำให้หน้าอกของฉันยุบลงไปราวกับจะยุบสลาย สีหน้าของเธอมุ่งมั่น หยาดเหงื่อเริ่มผุดขึ้นมาบริเวณโหนก...เธอกำลังปั๊มหัวใจฉันอยู่

“ขอทวิบด้วยค่ะ” คุณหมอตะโกนอีกครั้ง

ไม่นานอุปกรณ์โลหะสีเงินวาวหน้าตาแปลกตาก็ถูกนำมาจ้างปากของฉันด้วยท่าทางหวาดเสียว ก่อนที่หมอมจะยัดท่อพลาสติกขนาดเล็กลงไปใ้คอฉัน แล้วต่อท่อนั้นเข้ากับอุปกรณ์อะไรสักอย่างที่มีมอดูลสายลึกลงไป สีเขียวซึ่งฉันได้ยินใครสักคนเรียกว่า ‘แอมบู’

ไม่นานก็มีคนมายืนบีบเจ้าลึกลงสีเขียวๆ นั้น ทุกครั้งที่บีบจะมีเสียงดังครี๊ดๆ ฟังดูน่ากลัว ไม่อยากนึกสภาพเลยว่าตอนนี้ตัวฉันจะเจ็บแค่ไหน

ฉันไม่รู้ตัวว่าฉันเฝ้ามองตัวเองถูกกักขังมาทีไรแล้ว แต่สำหรับฉันมันรู้สึกยาวนานมาก ฉันยังไม่อยากตาย ฉันยังอยากอยู่กับลูก วันสุขกำลังรอฉันอยู่ ฉันอยากจะทำอะไร...แต่รู้จะไรไหม ตอนนี้แม้แต่น้ำตาฉันยังไม่มีเลย

ฉันได้แต่สะอื้นออกมาเป็นเสียงที่ไม่มีใครได้ยิน วันสุขของแม่ แม่อยากกลับไปหาหนู ภาพของวันสุขที่ร้องไห้ปานจะขาดใจที่โรงเรียนย้อนกลับมาฉายซ้ำอีกครั้ง ตอนที่ฉันบอกลูกว่าแม่จะไปรับ มันทำให้ฉันรู้สึกจุกขึ้นมาในอก

“เป็น PEA รั้นอะตรินาลินทุกสามนะคะ” หมอสาวยังคงสั่งอย่างต่อเนื่อง สีหน้าเธอจริงจังภายใต้หน้ากากอนามัยนั้นทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเธอเหมือนในหนังไม่มีผิด แต่ฉันคงจะรู้สึกดีกว่าถ้าคนที่เธอช่วยอยู่ไม่ใช่ตัวเอง

บีบหัวใจอยู่สักพัก พยาบาลคนนั้นก็หยุดบีบก่อนที่คุณหมอมจะใช้หูฟังฟังที่หน้าอกและคลำเต้นคอของฉันอีกครั้ง แวบแรกฉันใจแป้วไปแล้ว นึกว่าหมอมจะหยุดช่วย แต่ประโยคต่อมาก็ทำให้ฉันรอคอยอย่างมีความหวัง

“โซลบีบต่อเองคะ” พุดจบร่างเล็กของคุณหมอสาวก็ขยับขึ้นมานั่งคร่อมบนเตียงพร้อมกับลงมือกดหน้าอกเป็นจังหวะ

“คุณหมอ ช่วยฉันด้วยนะคะ ฉันยังไม่อยากตาย”

ฉันพยายามตะโกนข้างๆ หูคุณหมอสาวที่ตอนนี้กำลังขึ้นคร่อมบีบหัวใจฉันด้วยตัวเอง แต่ไม่ว่าจะตะโกนสุดเสียงแค่ไหนเธอก็ไม่ได้ยิน

“ไม่มีใครได้ยินคุณหรอก” เสียงของใครบางคนดังขึ้นด้านหลัง ฉัน

ขมวดคิ้วทันที ประโยคดังกล่าวเหมือนเขากำลังพูดกับฉัน

ฉันหันขวับกลับไปมองก็พบชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง สวมเสื้อยืดสีดำ และกางเกงยีนส์สีซีดพร้อมกับหมวกแก๊ปเท่าๆ เขายืนพิงผนังพร้อมกับเอามือสองข้างล้วงกระเป๋าและเงยหน้าขึ้นมองฟ้า ฉันมองเขาอย่างฉงนสงสัย เขา ดูเหมือนคนปกติ แต่ที่ห้องฉุกเฉิน เขาไม่ให้ญาติคนไข้เข้านี่...หรือเขาเป็น หมอ

บางทีฉันอาจจะหุฟาด

“ผมพูดกับคุณนั่นแหละ” เสียงทุ้มดังขึ้นอีกครั้ง

“กับฉัน?” คราวนี้ฉันหันไปเผชิญหน้าเขาตรงๆ ด้วยสีหน้าประหลาดใจ เขาเป็นใครกันแน่ เป็นผิ้นั้นหรือ

“วิญญาณเพิ่งออกจากร่างไม่มีพลังพอที่จะให้มนุษย์มองเห็นหรือ ได้ยินเสียงหรือกะนะ” เขาไม่ตอบคำถามฉันแต่กลับพูดเรื่องอื่นขึ้นมาแทน ตอนนี้นั้นเป็นวิญญาณ?

“แล้วคุณเป็นใคร” ฉันถามกลับ สายต่ายังคงจับจ้องเขาอย่างไม่ไว้ใจ

“ผมเป็น...ยมทูต”

การที่ฉันเห็นร่างตัวเองถูกบีบหัวใจไปแล้ว ทำให้การมาเจอยมทูต ไม่ได้ทำให้ฉันตกใจอะไรมากนัก แต่ที่ฉันแปลกใจมากกว่าก็คือ...ยมทูตต้อง หล่อขนาดนี้ไหม!

ฉันตั้งสติอยู่สักพัก ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ฉันเป็นวิญญาณแถม ยังอยู่ต่อหน้ายมทูต อย่างบอกนะว่าเขามารับฉัน หรือว่าฉันตายแล้วจริงๆ

“คุณมา...เอ่อ...รับฉัน...หรือคะ” ฉันถามออกไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ กลัวคำตอบเหลือเกิน

“เปล่า ยังไม่ถึงเวลาของคุณ” ยมทูตส่ายหน้าเบาๆ พร้อมกับจ้องมองร่างของฉัน เขาขมวดคิ้วเหมือนไม่พอใจอะไรสักอย่างก่อนจะเอ่ยด้วย น้ำเสียงเหนื่อยหน่าย “งานยาก...”

“อะไรยาก” ฉันถามด้วยความไม่เข้าใจ

“รอดูเอาแล้งกัน” เขาตอบพร้อมกับพยักพืดไปทางร่างของฉัน ภาพที่ปรากฏคือคุณหมอผู้หญิงคนนั้นหยุดปั๊มหัวใจพร้อมกับเอาหูฟังฟังที่หน้าอกของฉันทั้งสองข้าง เธอเบิกตากว้างอย่างตกใจก่อนที่จะตะโกนลั่น

“เสียงปอดสองข้างไม่เท่ากัน!”

มือเล็กเรียบริบความไปที่บริเวณคอของฉันอย่างรวดเร็วพร้อมกับคำสั่งตรงกลาง และร้องขึ้นอีกครั้ง

“หลุดลมเอียงไปด้านซ้าย คนไข้เป็น Tension pneumothorax ขอเข็มเบอร์ใหญ่สุดค่ะ” หมอสาวสั่งการอย่างรวดเร็ว สีหน้าเธอดูมีความหวัง ฉันไม่รู้ว่าที่เธอพูดเป็นภาษาอังกฤษเมื่อครู่หมายถึงอะไร แต่มันก็ทำให้ฉันลึ้นไปกับเธอด้วย

“Tension pneumothorax เป็นภาวะที่มีลมรั่วในปอด ทำให้มีแรงดันในช่องอกเพิ่มขึ้นจนไปกดการทำงานของหัวใจ นั่นเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมหัวใจคุณหยุดเต้นยังงี้ล่ะ” ยมทูตอธิบายเสียงเรียบเมื่อเห็นฉันมีสีหน้างงงวย

จากนั้นคุณหมอก็หยิบหน้ากากอนามัยและถุงมือมาใส่อย่างรวดเร็ว ไม่นานเข็มฉีดยาขนาดใหญ่ก็ถูกส่งเข้ามือคุณหมอ เธอใช้สาล์ชุบน้ำยาบางอย่างเช็ดที่หน้าอกขวาส่วนบน ก่อนจะเงื้อมือขึ้นเล็กน้อยแล้วปักเข็มลงไปโดยไม่ลังเล

ฟู...

เสียงลมแทรกผ่านกระบอกฉีดยาออกมาเบาๆ แต่เหมือนจะได้ยินกันทุกคน สีหน้าของทั้งพยาบาลและคุณหมอตอນี้เหมือนจะโล่งใจขึ้นมาเปละหนึ่ง

“ปั๊มต่อเลยคะ ขอเซตไอซีดีด้วยนะคะ”

พุดจบพยาบาลในที่มกัต่างคนต่างทำหน้าที่ตัวเอง คนหนึ่งขึ้นมาปั๊มหัวใจต่อ อีกคนไปเตรียมอุปกรณ์บางอย่างมา ไม่นานพวกเขาก็หยุด

อีกครั้งพร้อมกับจ้องมองหน้าจอที่แสดงผลคลื่นไฟฟ้าหัวใจ ก่อนที่ทุกคนจะถอนหายใจออกมาพร้อมกัน และมีเสียงของหมอดังขึ้นอีกครั้งว่า

“ROSC ขอ Post-cardiac arrest care หลังใส่ไอซีดีด้วยนะคะ”

ฉันไม่เข้าใจหรอกว่าที่คุณหมอพูดคืออะไร รู้แต่ว่าทุกคนมีสีหน้าโล่งอก บางคนยิ้มอย่างยินดี โดยเฉพาะแววตาของคุณหมอที่บ่งบอกว่าเธอกำลังยิ้มกว้างอยู่ภายใต้หน้ากากนั้น แม้ว่าสีหน้าโดยรวมจะดูเหนื่อยล้ามากก็ตาม

กราฟคลื่นไฟฟ้าหัวใจกลับมาเป็นจังหวะสม่ำเสมอดูสวยงาม ไม่เป็นคลื่นหยึกหยักเหมือนก่อนหน้านี้

“ROSC เป็นคำที่หมอมักจะพูดตอนที่กู้ชีพสำเร็จ” เสียงเยือกเย็นของยมทูตดังขึ้นข้างหูฉัน ทำให้ฉันรู้สึกขนลุกแปลกๆ

“ทำไมยมทูตถึงรู้ศัพท์แพทย์ด้วยล่ะ” ฉันหรีตามองเขาด้วยความสงสัย ตั้งแต่เรื่องลมในช่องอกก่อนหน้านี้แล้ว

อันที่จริงสงสัยตั้งแต่เห็นใบหน้าหล่อใส่สไลด์เกาหลีของยมทูตแล้ว กรอบความคิดเดิมๆ ของฉันคือยมทูตควรจะมีตัวสีแดง อาจจะมีเขาหรือหางด้วย สวมใจกระเบน เปลือยลำตัวช่วงบน ไม่น่าจะแต่งตัวฮิปปี้ขนาดนั้น

“สงสัยในตัวผมหรือไง” ร่างสูงเหล่ตามองแบบเหยียดๆ ก็มันน่าแปลกใจไม่ใช่หรือไงกันเล่า

“ใช่” ฉันยอมรับแต่โดยดี

“คิดว่าผมต้องมารับวิญญานที่ห้องฉุกเฉินนี้วันละกี่ครั้งกันล่ะ นี่ยังไม่นับโรงพยาบาลอื่นในแถบนี้ละ ผมฟังคำนี้มาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง และผมคิดว่าผมรู้มากกว่าที่คุณคิดอีกนะ” เขาเหล่มองฉันอีกครั้ง ถ้ามองไม่ผิดดวงตาคู่สวยนั้นดูมีความหนักใจซ่อนอยู่

“แต่แทนที่คุณจะมาสงสัยในตัวผม...” เขาหยุดพูดพร้อมกับบ้วนไ้ไปทางร่างของฉันที่ตอนนี้รายล้อมไปด้วยพยาบาลชุดขาวที่มีสีหน้าโล่งอก

มันควรจะเป็นเรื่องน่ายินดีที่ตอนนี้ทีมคุณหมอและคุณพยาบาลได้

ช่วยกู้ชีพให้หัวใจของฉันกลับมาเต้นเป็นปกติอีกครั้ง ทว่า...

“แล้วทำไมฉันยังอยู่ตรงนี้ล่ะ” ฉันหันกลับไปถามยมทูตด้วยความสงสัย หรือว่าต้องรอสักพักก่อน วิญญาณถึงจะกลับเข้าร่างกันนะ

“นั่นแหละที่บอกว่างานยาก” สายตาเย็นชาจับจ้องร่างของฉันซึ่งตอนนี้คุณหมอกำลังต่อสายอะไรบางอย่างเข้าไปที่ช่องอก

“เดี๋ยวนะ หมายความว่ายังไง”

“ร่างของคุณฟื้นแล้ว แต่คนที่อยู่ในนั้น...ไม่ใช่คุณ”

๒

ข้อแลกเปลี่ยนของยมทูต

“ร่างของคุณฟื้นแล้ว แต่คนที่อยู่ในนั้น...ไม่ใช่คุณ”

ยมทูตบอกซ้ำอีกครั้ง ประโยคสั้นๆ ง่ายๆ ของยมทูตทำให้ฉันนั่งค้างไปอย่างตื่นตะลึง ฉันหันกลับไปมองหน้าจอแสดงผลคลื่นไฟฟ้าหัวใจที่เต้นเป็นจังหวะอีกครั้ง หัวใจที่กำลังเต้นอยู่นั้นจะบอกว่าไม่ใช่ฉันแน่หรือ

“ไม่ใช่ฉันแล้วมันใครกันล่ะ” ฉันถามเสียงสั่นเครือ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย

ยมทูตทำหน้าคิดอยู่สักพักพร้อมกับหยิบวัตถุรูปร่างคล้ายสมุดโน้ตแต่โปร่งแสงออกมาจากกระเป๋าทางเกง เขาพลิกหน้าสมุดไปมาอยู่สักพัก ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาด้วยสีหน้าเฉยชา

“ไม่รู้”

อ้าว!

“ไม่รู้ได้อย่างไร หน้าที่คุณไม่ใช่หรือไง” ฉันหวีดเสียงใส่เขาโดยไม่สนว่าเขาจะเป็นยมทูตหรือตัวอะไรก็ตามแต่ ไหนบอกว่ามารับวิญญาณไง ทำไมอยู่ดีๆ มีวิญญาณอื่นมาเข้าร่างฉันได้

“ช่วยฉิบหาย” เขาสบถเบาๆ โดยไม่ได้สนใจว่าฉันจะกรี๊ดร้องหรือลง
ไปชักดินชักงอ ยมทูตหน้าหล่อหน้าเซ็งพร้อมกับถอนหายใจและเอาแต่
จ้องมองร่างของฉัน

ร่างกายฉันตอนนี้มีสายยางเล็กๆ เสียบอยู่ที่ช่องอกต่อกับขวดแก้ว
เดี๋ยวคงไว้ใช้ระบายลมที่คั่งอยู่ละมั้ง ผ้าห่มที่มีโลโก้โรงพยาบาลสีเทาคลุม
ลำตัวช่วงบนของฉันไว้ทำให้ไม่ดูโป๊มากนัก แแรงกระเพื่อมของหน้าอกที่เกิด
จากการหายใจบ่งบอกถึงการมีชีวิตของใครบางคน...ในร่างของฉัน

ความรู้สึกอยากร้องไห้เริ่มกลับมาอีกครั้ง ฉันเพิ่งรู้ว่าวิญญาณก็มี
ความรู้สึกเหมือนกัน อาการร้อนๆ ที่ชอบตาทั้งสองข้างทำให้ฉันกลืนสะอื้น
ไม่อยู่ ข้อแตกต่างอย่างเดียวในการร้องไห้ของมนุษย์กับวิญญาณที่ฉันค้น
พบคือ...การไม่มีน้ำตา

“อย่าเพิ่งร้อง...เสียงร้องของคุณจะทำให้ผมคิดอะไรไม่ออก” ยมทูต
เอ่ยด้วยน้ำเสียงกึ่งรำคาญ นี่ฉันต้องอาภัพขนาดไหนถึงขั้นที่จะร้องไห้แล้ว
ยมทูตหันมาชักสีหน้ารำคาญใส่

“อีก...ฉันจะทำยังไงดี ฉันยังมีลูกที่ต้องดูแล” ฉันพยายามกลั้น
อารมณ์ไม่ให้ร้องไห้ออกมา ก่อนจะเปลี่ยนเป็นการคร่ำครวญแทน

“คนยังไม่ถึงขนาดยังงี้ก็ไม่ตายหรอกน่า แค่ออกใช้เวลาหน่อย”
คำพูดเรียบๆ ไร้อารมณ์นั้นกลับทำให้ฉันมีความหวังขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“จริงนะ”

“อืม ถ้าอยากรู้เรื่องก็ตามมาเสียบๆ”

ในที่สุดฉันก็ยอมเสียบตามที่ยมทูตบอก พร้อมกับจ้องมองว่าเขาจะ
ทำอะไรต่อไป สิ่งที่เขาทำคือเดิน...ไม่ใช่เดินสิ ลอยมากกว่า เขาลอยตาม
คุณหมอที่เพิ่งช่วยชีวิตฉันไว้ เท้าของเขาและฉันอยู่เหนือพื้นประมาณหนึ่ง
ไม้มรทัด เวลาเคลื่อนที่จึงดูเหมือนกำลังลอยมากกว่า ไม่ต่างจากที่เคยเห็น
ในหนังเท่าไรนัก

คุณหมอเดินออกมาหาห้องฉุกเฉินก่อนจะมองหาใครสักคนบริเวณ

นั่น หน้าห้องฉุกเฉินมีคนนั่งรออยู่จำนวนมาก แน่่อนว่าทั้งหมดคงไม่ได้มารอฉันแค่คนเดียว แต่เป็นผู้ป่วยรายอื่นๆ บางกลุ่มนั่งรอด้วยสีหน้ามีความหวัง บางกลุ่มสีหน้าเศร้าเหมือนเตรียมใจมาแล้วว่าอะไรจะเกิดขึ้น บางกลุ่มก็ร้องไห้โฮอย่างไม่อายใคร

“ญาติคุณวันจันทร์ค่ะ” เสียงใสของคุณหมอดังขึ้น สายตาเธอสอดส่ายหาคนที่เธอเรียกว่าญาติของฉัน

ญาติของฉันส่วนมากอยู่ต่างจังหวัดกันหมด และที่สำคัญฉันไม่เคยบอกเบอร์พ่อแม่ของฉันกับใครแม้แต่พี่ๆ ที่ทำงานร่วมกัน ญาติของฉันคนเดียวในกรุงเทพฯ ตอนนี้ก็คือวันสุข

“เออ ฉันไม่ใช่ญาติ แต่เป็นเพื่อนร่วมงานค่ะ” พี่พลอยซึ่งนั่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉินรีบวิ่งเข้ามาหาคุณหมอทันที

“มีญาติใหม่ค่ะ” คุณหมอย่นคิ้วขณะถาม

“ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ รู้แต่ว่าน้องเขามีลูกหนึ่งคน”

“งั้นคุณอยู่ในเหตุการณ์รีเปλάค่ะ” คุณหมอถอนหายใจเล็กน้อยก่อนจะถามต่อ

“อยู่ค่ะ” พี่พลอยกุมมือทั้งสองข้างไว้พร้อมกับพยักหน้าตอบหมอย่างตั้งใจ

“ขอซักประวัติเพิ่มเติมหน่อยนะคะ ผู้ป่วยได้เกิดอุบัติเหตุก่อนมีอาการ หรือว่ามีการกระแทกบริเวณทรวงอกบ้างไหมค่ะ”

“ก่อนหน้านี้จะมีอาการ วันจันทร์เขากำลังท้องบตอยู่ค่ะ พอจะเข้ากล้องน้องเขาก็หน้าซีดๆ แล้วก็ล้มไปเลย”

คุณหมอได้ฟังคำตอบก็ทำหน้าเหมือนกำลังวิเคราะห์ข้อมูลอยู่ชั่วขณะก่อนจะถามต่อ

“ผู้ป่วยได้ใช้ยาคุมกำเนิด สูบบุหรี่ หรือใช้สารเสพติดอะไรมั้ยค่ะ หรือพวกลดน้ำหนัก ยาสมุนไพร หรือว่ามีโรคประจำตัวหรือเปล่า” คุณหมอยังคงซักประวัติต่อ แต่ละคำถามของคุณหมอทำให้ฉันขมวดคิ้ว ทำไม

ต้องถามอะไรแบบนั้น หน้าฉันเหมือนคนติดยาหรือไงกัน

“เอ่อ...ไม่ทราบค่ะ มีอะไรรีเปลา่ะ” พี่พลอยถามกลับพร้อมกับทำหน้าตลกใจ ก็ไม่แปลก ชูๆ มาถามว่าใช้สารเสพติดหรือเปล่า

“เปลา่ะ หมอแค่ซักประวัติหาสาเหตุเพิ่มเติมเท่านั้น” คุณหมอสาวจดยุกยิกลงในแฟ้มประวัติของฉันก่อนจะเอ่ยต่อ “หมอจะสรุปอาการให้ฟังนะค่ะ อาจจะซับซ้อนหน่อย ต้องตั้งใจฟังนิดหนึ่ง”

“ค่ะ”

“ผู้ป่วยมาถึงโรงพยาบาลแล้วเกิดหัวใจหยุดเต้นนะค่ะ หมอได้ช่วยกู้ชีพไปแล้ว ตอนนี้หัวใจกลับมาเต้นเป็นปกติแล้วค่ะ”

ดวงตาของพี่พลอยเบิกกว้างยิ่งกว่าเดิมพร้อมกับทำสีหน้าสะพรึง เธอดูช็อกจนพูดอะไรไม่ออก และเหมือนคุณหมอจะรับรู้อาการนั้นได้ จึงตะแคงไหล่เธอเบาๆ

“สาเหตุคือมีลมรั่วในช่องปอดจนไปกีดการทำงานของหัวใจ ปกติแล้วภาวะนี้จะเจอในคนที่มีการกระแทกที่ช่องอก หรือในคนที่เป้นโรคถุงลมโป่งพอง แต่คนอายุน้อยก็สามารถเกิดขึ้นได้ในคนที่ม่ถุงลมโป่งแล้วมันแตกนะค่ะ”

“ค่ะ” พี่พลอยพยักหน้างๆ

อย่าว่าแต่พี่พลอยเลย แม้แต่ฉันเองก็ยังไม่ถึงแม้ว่าคุณหมอจะอธิบายเป็นภาษาไทยแล้วก็เถอะ

“ตอนนี้เราต้องสาธิตเพื่อระบายลมออกมาแล้วนะค่ะ แต่เนื่องจากคนไข้เพิ่งมีภาวะหัวใจหยุดเต้นมา เลยจำเป็นต้องนอนในห้องไอซียูก่อนค่ะ หลังจากอาการดีขึ้นค่อยย้ายออกมา ระหว่างนี้หมอจะปรึกษากับคุณหมออัลยกรรมช่องอกเพื่อดูเรื่องถุงลมอีกที”

“แล้วเรื่องค่าใช้จ่าย...”

“ผู้ป่วยมีสิทธิการรักษาที่นี้อยู่แล้ว ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนะค่ะ มีอะไรถามเพิ่มเติมไหมค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ ไม่มีค่ะ” พี่พลอยตอบ สภาพเธอยังดูเบลอลๆ ลอยๆ... ขอโทษนะพี่พลอยที่ทำให้ต้องมาเจอเรื่องแบบนี้

หลังจากฟังคุณหมออธิบายจบ ฉันเริ่มจะเข้าใจขึ้นมาหน่อยๆ แล้วล่ะว่าทำไมยมทูตถึงได้มีความรู้ด้านการแพทย์ขนาดนั้น ก็ถ้าเขาต้องมาฟังแบบนี้กับวิญญาณที่เขามารับทุกราย เผลออๆ ยมทูตอาจจะมีความรู้เท่าหมอแล้วก็ได้

ยมทูตลอยห่างจากคุณหม่ออกมาเมื่อบทสนทนาของคุณหมอจบลง เขาลอยเข้าไปในห้องฉุกเฉินส่วนต่างๆ ที่แบ่งโซนไว้ วันนี้ไม่ได้มีแค่ฉันที่มารับการรักษาที่นี่ ห้องข้างๆ มีอุบัติเหตุหมู่! ถัดมาคือหญิงชราที่กำลังนอนปึ่มหัวใจอยู่ และเตียงข้างๆ ฉันก็มีหญิงสาวอีกสองรายที่กำลังปึ่มหัวใจเช่นกัน บางเตียงมีผ้าคลุมหน้าไปแล้วเรียบร้อย

“วันนี้มีคนตายที่นี่เกินสิบคน และมีรายชื้อที่ผมต้องมารบอยู่หกคน ตอนนี้อย่างตัวไม่เจอสักคน” ยมทูตเอ่ยขณะที่เรากำลังยืนมองภาพการปึ่มหัวใจของหญิงชรา

“แล้วไงต่อ” ฉันถาม ยังเชื่อมโยงไม่ติดว่าเขาจะบอกอะไรฉัน

“เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคุณ เราเรียกว่า ‘ภาวะสับวิญญาน’ ”

“ภาวะสับวิญญาน...” ฉันทวนสิ่งที่เพิ่งเคยได้ยินด้วยน้ำเสียงเลื่อนลอย

“ใช่ ภาวะสับวิญญาน หรือ Substitution แปลง่ายๆ คือมีวิญญาณอื่นมาแทนที่เจ้าของร่าง มันไม่ใช่เรื่องที่จะเกิดขึ้นได้ง่ายๆ ปกติจะเกิดหนึ่งในแสนเคสเท่านั้นแหละ” ยมทูตทำปากเบี้ยเล็กน้อยก่อนจะเล่าต่อ

“การจะเกิดขึ้นได้ก็ต้องมีคนสองคนที่อยู่ในสภาวะกึ่งเป็นกึ่งตายพร้อมกัน โดยที่คนหนึ่งถึงฆาตแล้ว แต่อีกคนยังไม่ถึงฆาต และคนที่เร็วกว่าก็จะได้เข้าร่าง”

คำบอกเล่าเหนือวิทยาศาสตร์ที่แม้แต่กฎฟิสิกส์ของนิวตันก็ไม่สามารถอธิบายเรื่องพวกนี้ได้ นับประสาอะไรกับฉันที่ยืนงงเป็นไก่ตาแตก

อยู่ตอนนี้

“และที่สำคัญ ดูเอาแล้วกันว่าวันนี้มีคนอยู่ในสภาวะพร้อมตายแบบคุณเป็นสิบๆ คน แล้วจะไปรู้ได้ยังไงว่าใครเข้าร่างคุณ” ยมทูตพูดด้วยน้ำเสียงระอา

“นี่ คุณเป็นยมทูตไม่ใช่หรือไง ทำอะไรไม่ได้เลยหรอ”

“ผมก็ไม่รู้จะอธิบายยังไง มันคงเป็นกรรมของวิญญาณสองดวงที่ต้องมาเกี่ยวข้องกัน บอกตามตรงว่าผมไม่สามารถทำอะไรได้ แม้ว่ามันจะเกิดขึ้นตรงหน้า”

“นั่นก็แปลว่า...”

“แปลว่าคุณนะ ดวงซวย!”

ดวงซวยอย่างว่านั่นแหละ

แต่เดี๋ยวนะ ถ้าบอกว่าฉันยังไม่ถึงฆาต ก็แปลว่าฉันยังมีโอกาสที่จะกลับมามีชีวิตได้อีกครั้งสินะ

“แล้วมีวิธีที่ฉันจะกลับเข้าร่างได้อีกครั้งรึเปล่า” ฉันลองเสี่ยงดวงด้วยการถามเขาอีกครั้ง บางทีเขาอาจจะมึนข้อมูลอะไรดีๆ ก็ได้

“ก็ต้องให้วิญญาณที่เข้ามาอยู่ออกไปก่อน”

“แล้วต้องทำยังไงกันล่ะ” ฉันถามซ้ำอีกครั้ง เพราะคำตอบของเขามันไม่ได้ช่วยอะไรฉันเลย

ยมทูตปรายตามองฉันพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้นราวกับว่าคำถามของฉันเป็นเรื่องไร้สาระ บรรยาการในห้องฉุกเฉินยังวุ่นวายเหมือนเดิม ทั้งหมดและพยาบาลวิ่งรับคนไข้กันไม่ได้หยุดหย่อน แต่ยมทูตตรงหน้าฉันกลับยืนนิ่ง

จิตใจหนึ่ง ในที่สุดริมฝีปากบางสีชมพูอ่อนของเขาก็ขยับช้าๆ

“มีอยู่สองวิธี หนึ่งคือทำให้วิญญาณยอมออกไปเอง สอง ร่างของเธอต้องอยู่ในสภาพเฉียดตายอีกครั้ง” สรรพนามที่เขาเรียกฉันเริ่มเปลี่ยนไปตามระดับความหงุดหงิด

“ถ้าร่างฉันหัวใจหยุดเต้นอีกครั้ง วิญญาณนั้นก็จะออกมาใช่ไหม”
การจะให้วิญญาณยอมออกไปเองมันดูยากไปนะ ฉันจะไปรู้ได้ยังไงว่าเขา
เข้าร่างฉันได้อย่างไร ทำให้หัวใจหยุดเต้นฟังดูจะง่ายกว่า แต่ประโยคตอบกลับ
ของยมทูตทำให้ฉันต้องพับความคิดนั้น

“ใช่ แต่อย่าลืมนะว่าวิญญาณที่อยู่ในร่างตอนนี้เป็นวิญญาณที่ถึงฆาต
แล้ว” เขาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังจนฉันกลัว แต่ปากก็ยังถามเขาต่อ

“แล้วยังไงต่อ”

“แปลว่าร่างของเธอก็มีโอกาสจะพังไปด้วยไง คิดสิคิด เธอจะใช้วิธี
ไหนให้คนหัวใจหยุดเต้นได้ง่ายๆ และถ้าหัวใจเธอหยุดทำงานนานเกินไป
เธอก็จะไม่มีเลือดไปเลี้ยงสมอง สมองเธออาจจะขาดออกซิเจนจนใช้งาน
ไม่ได้ อาจะพิการ เป็นเจ้าหญิงนิทรา ถ้าเป็นแบบนั้น ถึงเธอเข้าร่างได้ก็ทำ
อะไรไม่ได้อยู่ดี” ยมทูตพาล่ามยาวด้วยความเหลืออดกับการซักถามมากมาย
ของฉัน ใบหน้าเย็นชาตอนนี้กลับมีสีหน้ารำคาญเข้ามาแทนที่

ฉันนึกภาพตามที่ยมทูตบอกทันที จริงอย่างที่เขาวา ฉันจะไปทำยังไง
ให้ตัวเองหัวใจหยุดเต้นโดยที่ร่างกายไม่เสียหาย จันเป็นอันว่าวิธีนี้ก็ตกไป
แปลว่าฉันต้องทำให้วิญญาณยอมออกจากร่างเอง...แล้วจะทำยังไงกันล่ะ

ฉันมองยมทูตด้วยสีหน้ากลัวๆ กลัวๆ อยากจะถามเขาต่ออีกซักจะ
ไม่กล้า ตอนนี้เขาเป็นเหมือนที่พึ่งสุดท้ายของฉัน ถ้าเกิดเขารำคาญจนหนี
หายไป คราวนี้ฉันคงถึงคราวช่วยของจริง แต่ดูเหมือนท่านยมทูตจะอ่าน
สีหน้าของฉันออก เขาถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะตอบคำถามในใจฉัน

“วิญญาณที่เข้าร่างมักเป็นวิญญาณที่ยังมีห่วง มีความต้องการ ถ้ารู้
ความต้องการของเขาแล้วช่วยเขาได้ เดี่ยวเขาก็ยอมไป”

“แล้วมีโอกาสมั้ยที่เขาจะไม่ไป” ฉันพยายามนึกถึงความเป็นไปได้ที่
จะเกิดขึ้น ถ้าความต้องการของวิญญาณนั้นคือการมีชีวิตล่ะ แล้วคำตอบ
ของยมทูตก็ช่วยให้ฉันคลายปมคำถามที่อยู่ในใจได้...

“มี”

“แล้วถ้าเป็นแบบนี้จริง ฉันล่ะ”

“ผมคงต้องพาวิญญาณคุณไปส่งแทน”

แต่ไม่ได้ช่วยให้สบายใจขึ้นเลย!

ฉันคอตก นึกสภาพตัวเองที่ต้องเป็นวิญญาณแบบนี้ไปตลอด จริงๆ มันก็ได้แยะ แต่วันสุดท้ายจะอยู่ยังไง คิดแล้วน้ำตาก็จะไหลอีกรอบ แต่ทันทีที่ฉันเริ่มเบะปาก ยมทูตใจร้ายก็ขัดจังหวะขึ้นมาอีกครั้ง

“เผื่อตัวเองไว้ อย่าเพิ่งไปไหน ขอไปธุระก่อน”

“จะกลับมาหาเธอ” ฉันถามอย่างมีความหวัง ตอนนั้นไม่เพียงยมทูตก็ไม่รู้จะฟังใคร

“ก็ใช่นะสิ ถ้าเก็บวิญญาณไม่ครบแล้วจะกลับได้ยังไง” เขาตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดอีกครั้ง ไม่ทันที่ฉันจะได้ต่อปากต่อคำอะไรกับเขา ร่างสูงก็หายวับไปกับตา

เมื่อยมทูตจากไปฉันก็ลอยกลับไปเตียงตัวเองอีกครั้ง ตอนนั้นเจ้าหน้าที่กำลังเตรียมย้ายร่างของฉันไปที่ห้องไอซียู ชายวัยกลางคนผิวขาวไว้หนวดเหมือนฮิตเลอร์ รูปร่างลั่นทัด สวมชุดเครื่องแบบโรงพยาบาลสีเทา เห็นเตียงของฉันด้วยท่าทางสบายๆ โดยมีคุณหมอและคุณพยาบาลเดินตามไม่ห่าง

ตลอดเวลาที่ลอยตามพวกเขาไป ฉันได้พบเจอสิ่งแปลกใหม่มากมาย ที่ฉันไม่เคยได้พบเจอตอนยังเป็นมนุษย์ปกติ ตอนนี้นั้นเหมือนอยู่ในโลกคู่ขนานที่ไม่เคยเชื่อด้วยซ้ำว่ามีอยู่จริง

ตั้งแต่ที่อยู่ในห้องฉุกเฉิน ฉันเห็นเงาสีดำจางๆ ลอยไปลอยมาจำนวนมาก นั่นยังไม่เท่ากับการที่ฉันมองไปที่ตึกผู้ป่วยแล้วเห็นหญิงสาวในชุดผู้ป่วยกระโดดลงมาจากชั้นห้าแล้วล้มลงมาแล้ว ตลกดระยะเวลาที่ฉันเดินผ่านและมองเห็นตึกนั้น เธอโดดลงมาเป็นรอบที่สิบโดยไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด

ริมทางเดินก็มีกลุ่มคนแก่งับกลุ่มคุยกัน วิจารณ์ทรงผมของหมอ บ้าง หรือแอบคุยกันว่าพยาบาลกับหมอคนไหนก๊ากันบ้าง พวกเขามองฉัน

เป็นระยะๆ อารมณ์เหมือนเจอคนแปลกหน้า ก่อนจะหันไปซุบซิบกันเบาๆ
ไม่ว่าผีหรือคนก็เหมือนกันไปหมด

แรกๆ ฉันก็ตกใจอยู่ไม่น้อยที่พบเห็นภาพเหล่านั้น แต่พอนึกขึ้นได้ว่าตัวเองก็อยู่ในสภาพไม่ต่างกันนัก เลยได้แต่ก้มหน้าก้มตา พยายามไม่ไปจ้องพวกเขามาก ถึงฉันจะเป็นเหมือนผีอยู่ตอนนี้...ก็อย่ามายุ่งกับฉันเลย

ป้ายในลิฟต์เขียนบอกข้อมูลของแต่ละชั้นไว้ชัดเจน พี่หมวดฮิตเลอร์ กดหมายเลขเจ็ดซึ่งเป็นชั้นของห้องผู้ป่วยวิกฤตหรือห้องไอซียู หลังจากที่หันหน้าออกจากปุ่มกดลิฟต์ ฉันก็ต้องสะดุ้งเฮือกอีกครั้งเมื่อเห็นร่างของเด็กผู้ชายอายุน่าจะประมาณสิบขวบในชุดผู้ป่วยยืนอยู่อีกมุมหนึ่งของลิฟต์ เขายืนเงยบ่า ไม่สนใจใคร และแน่นอนว่าไม่มีใครเห็นเขาเช่นกัน

ฉันละความสนใจจากเด็กชายคนนั้นเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ทางเดินและผนังสีขาวสะอาดต่างจากห้องฉุกเฉินและตึกอื่นๆ ที่เดินผ่านมา บ่งบอกความใหม่ของตึกนี้ แต่ตึกใหม่ก็ใช่ว่าจะใสสะอาด บรรดาวิญญาณทั้งหลายก็ยังวิ่งพล่านอยู่ดี

“ดูสิป้า มีวิญญาณมาใหม่ด้วย” วัยรุ่นหญิงในชุดผู้ป่วยอีกเช่นเคย กำลังชี้มาที่ฉันก่อนจะหันไปกระซิบกับคนข้างๆ ที่เป็นหญิงสูงกว่ารุ่นป้า

“นี่ เสียมารยาท ไปชี้เขาแบบนั้นได้ยังไง” ป้าตอบกลับพร้อมขมวดคิ้วและปิดแขนเด็กสาวให้ลดลง แต่ปิดไปก็เหมือนกับปิดลม

วิญญาณทั้งหลายในวันนี้ทำให้ฉันลบภาพเดิมๆ ของผีออก จำพวกผีที่ต้องอยู่ในชุดขาวหรือมีสภาพน่าสยดสยอง พวกเขาก็เหมือนคนทั่วไป แคล้อยได้และตัวโปร่งแสง

แม้ว่าผีวัยรุ่นคนนั้นจะเลิกชี้ฉันแล้ว แต่ทั้งสองคนก็ยังคงมองฉันด้วยสีหน้าสงสัยใคร่รู้ ฉันสนใจสองคนนั้นได้ไม่นานนักก็ต้องรีบตามหมอเข้าไปในห้องไอซียู

สภาพของห้องไอซียูนั้นใหม่พอๆ กับตึก แน่แน่นอนว่าชั้นชื่อว่าห้องไอซียู ต้องเคยมีคนป่วยหนักและจบชีวิตที่ห้องนี้นับไม่ถ้วน รวมทั้งเตียงที่

ร่างของฉันจะต้องไปนอนด้วย

คุณลุงรูปร่างท่วมหัวล้านในชุดผู้ป่วยสีฟ้ากำลังนั่งขวางอยู่บนเตียงด้วยสีหน้าถ่มมึงทิ้ง ร่างกายของเขาดูไม่ค่อยโปร่งแสงเท่าไรนัก แทบจะมองเห็นได้ชัดระดับใกล้เคียงกับร่างคน แต่สภาพที่ลอยอยู่เหนือเตียงเล็กน้อยนั้นทำให้ฉันรับรู้ได้ว่าเขาเป็นวิญญาณ ดูท่าเขาจะยึดเตียงนี้เป็นของตัวเองไปแล้ว

อากาศรอบเตียงนี้ดูจะเย็นลงชั่วขณะ ลังเกตได้จากแขนของคุณพยาบาลที่ขนลุกเกรียว จากสีหน้าของเธอเห็นได้ชัดว่ากำลังหวาดกลัว ฉันไม่แน่ใจว่าพวกเรามองเห็นลุงคนนั้นหรือเปล่า แต่คุณหมอกลับยืนยันเรื่องราวกับไม่รู้สึกลัวหวาดกลัว ใบหน้าเรียบสวยของเธอแสดงความไม่พอใจพร้อมกับตวาดเสียงดังลั่น

“ลุงคะ ตายที่นี่ไม่ได้แปลว่าจะเป็นเจ้าของเตียงได้ คนอื่นเขาก็เสียภาษีเหมือนกัน เพราะฉะนั้น ออกไป!”

ฉันนั่งค้างกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ชั่วขณะ ไม่ได้ตกใจที่หมอมองเห็นวิญญาณที่นางขวางอยู่บนเตียง แต่ตกใจที่หมอผู้หญิงท่าทางบอบบางกล้าตวาดใส่ผีแบบนี้ได้...โหดซะมดเลย

ลุงทำหน้าที่ไม่พอใจที่โดนหมอไล่แบบนี้ แต่สุดท้ายก็ยอมลุกออกจากเตียงช้าๆ โดยมีคุณหมอมองตามด้วยสายตาดูๆ และในที่สุดลุงก็ลอยหายไป

การที่คุณหมอไล่ผีมนุษย์ลุงได้อย่างไม่กลัวเกรงแบบนี้ก็แปลว่าคุณหมอมองเห็นผีนะสิ งั้นเธอก็น่าจะมองเห็นฉันด้วย ฉันจึงพยายามโบกมือโบกมือให้คุณหมอสองสามครั้ง แต่ดูเหมือนจะไม่มีผล

หลังจากที่เตียงว่าง ร่างของฉันก็ถูกย้ายไปนอนบนเตียงนั้น ส่วนคุณหมอเดินออกไปคุยกับหมออีกคนที่เหมือนจะเป็นหมอประจำห้องไอซียู โดยไม่มีที่ท่าว่าจะหันมาสนใจวิญญาณอย่างฉันเลยแม้แต่น้อย

“นี่ แม่หนู” เสียงเรียกของใครบางคนดังขึ้นจากปลายเตียง

คุณป้ากับเด็กวัยรุ่นที่ฉันเจอหน้าห้องไอชียูนี่นา
“หนูนั่นแหละ” ป้าเอ่ยซ้ำพร้อมกับชี้มาที่ฉันเมื่อเห็นว่าฉันกำลังทำหน้า
เหลวหลา

นอกจากยมทูตแล้ว ป้าคนนี้ถือว่าเป็นผีตนที่สองที่คุยกับฉัน จะว่า
กลัวก็กลัวไม่ใช่น้อยที่เห็นป้าลอยเข้ามาใกล้ๆ แต่เมื่อเหลือบไปเห็นปลาย
เท้าของตัวเองที่ลอยอยู่เหนือพื้นไม่ต่างกันก็สบายใจขึ้นมาหน่อย

“ป้าพูดกับหนู?” ฉันถามอีกครั้ง ยังรู้สึกไม่ค่อยคุ้นชินกับการคุยกับ
‘ผี’ ลักเท่าไร

“ก็พี่นะสิ จะใครกันล่ะ” เด็กสาวที่ลอยตามหลังมาตอบพร้อมกับ
ขมวดคิ้ว

ฉันขยับไปด้านหลังเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าทั้งสองคนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ
และเหมือนทั้งสองจะเริ่มสังเกตเห็นว่าฉันมีอาการหวาดกลัว จึงหยุดชะงัก
ก่อนที่ป้าจะเป็นคนพูดต่อ

“ไม่ต้องกลัวจะ ป้าชื่อพิกุล อยู่ที่นั่นมาหลายปีแล้ว” ป้าพิกุลแนะนำตัว
พร้อมส่งยิ้มที่ดูใจดีมาให้ฉัน

“หนูชื่อพิมพ์ ตอนตายอายุสิบเจ็ด อยู่นานน้อยกว่าป้านิดนึงค่ะ”
เด็กสาวเอ่ยขึ้นบ้าง

“แล้วแม่หนูชื่ออะไรล่ะ”

“วันจันทร์ค่ะ” ฉันตอบทั้งที่ยังกลัวๆ กลัวๆ

“พี่ไม่ต้องกลัวหรอก ผีจะไปหลอกผีทำไม ฮ่าๆ” พิมพ์เอ่ยต่อพร้อม
กับหัวเราะเบาๆ

มันก็ใช่ แต่ฉันแคยังไม่ชินเท่านั้น

“จะพยายามแล้วกันนะค่ะ” ฉันตอบพร้อมกับยิ้มเหยา ให้ป้าพิกุล
และพิมพ์

“ว่าแต่พี่ทำไมแปลกจัง ร่างกายพี่ก็ยังมีอยู่ ทำไมกลายเป็นผีซะแล้ว
ล่ะ” เด็กสาวถามด้วยความสงสัย เธอก็มไปดูใบหน้าของฉันใกล้ๆ ก่อนจะ

ลอยวนรอบตัวคุณพยาบาลไปมาเมื่อเห็นว่าเธอกำลังเจาะเลือดฉันอยู่

“เรื่องมันยาวนะ”

ฉันถอนหายใจอีกครั้งเมื่อคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อชั่วโง่งกว่าๆ ที่ผ่าน
มา ทั้งที่เดินมาทำงานในสภาพดีๆ แท้ๆ แต่ตอนนี้กลับนอนเบ๊บบอยู่ในห้อง
ไอซียู แถมวิญญูณยังต้องออกมาเป็นผีเร่ร่อน

“มีคนอื่นเข้าร่างไปแล้วสินะ” ป้าพิกุลเอ่ยเสียงเครียด การที่เธอรู้เรื่อง
ที่เกิดขึ้นทำให้ฉันตกใจอยู่ไม่น้อย แปลว่าป้าก็รู้เรื่องนี้สินะ

“ป้ารู้เรื่องนี้ด้วยหรือคะ” ฉันหันขวับไปถามทันทีเมื่อป้าพูดจบ

“แค่เคยได้ยินเขาเล่าต่อๆ กันมาเท่านั้น ไม่ได้คิดว่าจะมีจริงๆ” ป้าตอบ
พร้อมกับทำท่าถอนหายใจ ก็พวกเราเป็นผีนี้ ไม่มีลมหายใจจริงๆ หรือ

คุยกันได้ไม่นานคุณหมอก็เดินกลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมกับจ้องจ่อ
แสดงผลคลื่นไฟฟ้าหัวใจ และซุบซิบอะไรบางอย่างกับพยาบาล ก่อนที่ทั้ง
สองคนจะเดินจากไป

ก่อนหน้านี้ตอนมาห้องนี้ครั้งแรก คุณหมอทำเหมือนมองเห็นผีลูงที่
นั่งอยู่บนเตียง แต่ตอนนี้กลับทำเหมือนไม่เห็นพวกเราทั้งสามคน ท่าทาง
ของคุณหมอทำให้ฉันแปลกใจมาก

“ป้าคะ สรุปรว่าคนมองเห็นวิญญูณได้ไหมคะ” ฉันถามป้าพิกุลขณะ
ที่สายต่ายังมองตามคุณหมอไป ป้าอยู่มานานน่าจะรู้อะไรบ้างไม่มากก็น้อย

“ก็แล้วแต่ว่าวิญญูณอยากให้เห็นรึเปล่า”

“ยังไงนะคะ”

“ก็ถ้าเราอยากให้เขาเห็นเรา เขาก็จะเห็น อย่างเช่นลุงที่เฝ้าเตียงหนู
เมื่อกี้ไง แกชอบแสดงตัวให้คนเห็น คนก็เห็นแก่อยู่น้อยๆ” ป้าตอบด้วย
น้ำเสียงสบายๆ พร้อมกับนั่งลงข้างเตียงของฉัน

“แปลว่าถ้าหนูอยากให้ใครเห็น เขาก็จะเห็นใช่หัยคะ” คำบอกเล่าของ
ป้าทำให้ฉันเริ่มมีความหวัง อย่างน้อยฉันต้องไปบอกพี่เอ่ยให้ไปรับลูกเย็นนี้
และที่สำคัญ เรื่องนี้จะให้พ่อกับแม่ของฉันรู้ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นท่านทั้งสองคง

ซ็อกแนฯ

“เรื่องแบบนี้มันก็ต้องใช้เวลา ต้องฝึกนะ เรียงง่าย ๆ ว่ายิ่งหลอกคนบ่อย ๆ ก็ยิ่งเก่งขึ้น” ป้าพิกุลพูดด้วยน้ำเสียงขบขันพร้อมกับหลีวตาให้พิมพ์จะว่าไปพวกผีเขาคิดยังไงกันนะถึงได้หลอกคน หรือว่าจริงๆ พวกเขาแค่อยากมีตัวตน เลยต้องพยายามปรากฏตัวให้ใครสักคนเห็น

“ฝึกยังไม่หออเคะ”

ฉันจำได้ว่ายมทูตบอกฉันตั้งแต่แรกเลยว่า วิญญาณที่ออกจากร่างวันแรกยังไม่มีความสามารถทำให้ใครมองเห็นได้ อย่างมากก็เป็นแค่เงาเท่านั้น แต่ฉันจำเป็นต้องติดต่อกับพี่เอย แล้วถ้าทำให้พี่เอยมองเห็นไม่ได้ใครจะไปรับวันสุข

“นี่คิดจะหลอกคนตั้งแต่วันแรกที่เป็นผีเลยรีแม่หนู” ป้าพิกุลยื่นคิ้วมองหน้าฉันด้วยสีหน้าแปลกใจ “จะไปแกล้งใครล่ะ”

“ไม่ได้แกล้ง ป้า มันจำเป็น” ฉันตอบเสียงอ่อยเมื่อคิดถึงหน้าลูกที่ป่านั่นคงนอนกลางวันอยู่ที่โรงเรียน พอตื่นมาวันสุขก็จะมานั่งรอนจนกว่าฉันจะมารับตอนบ่ายสาม

“เฮ้อ มันก็อธิบายยาก มันเหมือนเป็นการควบคุมจิตนะ ที่เราต้องกำหนดว่าเราอยากให้เขาเห็น ต้องเคยสักครั้งแล้วจะรู้เอง”

คำตอบของป้าดูจะไม่ได้ช่วยให้ฉันเข้าใจอะไรมากขึ้นเท่าไรนัก แต่อย่างน้อยก็ทำให้ฉันได้รู้ว่ามีวิธีทำให้คนมองเห็น และฉันก็จะพยายามต่อไป

จบ

ระหว่างที่ฉันกำลังใช้ความคิดก็รู้สึกเหมือนมีเงาดำๆ วิ่งผ่านหน้าไป เมื่อเงยหน้ามองป้าพิกุลและพิมพ์ก็พบว่าทั้งสองมีสีหน้าตกใจเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มแฉ่งๆ ให้ฉัน

“เขามาแล้ว ป้าไปก่อนนะ” จุๆ ป้าพิกุลก็พูดอะไรแปลกๆ พร้อมกับโบกมือลาฉัน

“เจอกันใหม่นะพี่ เราไม่ค่อยอยากอยู่กับยมทูตเท่าไร” พิมพ์เอ๋ย บ้างก่อนที่ทั้งสองคนจะหายตัวไป

ฉันหันไปมองรอบกายทันทีเมื่อได้ยินคำว่ายมทูต แปลว่าเขากลับมาแล้ว ในที่สุดก็เห็นว่าเขายืนอยู่ข้างหลังฉัน กำลังจ้องใบหน้าของร่างฉันที่เหมือนคนหลับสนิท

“นี่ ท่านยมทูต...”

“ยังเหลือวิญญาณต้องเก็บอีกสี่” ยมทูตเอ๋ยขึ้นเมื่อฉันหันไปมองเขา สายตาเขายังจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของฉัน

“แปลว่ามีผู้ต้องสงสัยสี่คน เอ๊ย สี่วิญญาณ”

“ใช่” เขาตอบสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่ายพร้อมกับถอนหายใจ

“ฉันพอเก็บที่เหลืออีกสี่คนก็รู้แล้วสิว่าใครเข้าร่างฉัน”

“มันง่ายแบบนั้นก็ดีสิ ตอนนี้ทั้งสี่คนหายไปไหนหมดก็ไม่รู้ ต้องตามหาทีละคน”

“นี่การตามเก็บวิญญาณมันยากขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย” ฉันโพล่งขึ้น ไม่เคยรู้มาก่อน นี่กว่าตายแล้วยมทูตมารับก็จบเลย

ยมทูตยิ้มมุมปากน้อยๆ พร้อมกับส่งสายตาเย็นชามาให้ฉัน ก่อนจะตอบคำถามที่ฉันเพิ่งถามไป “ใช่”

ถ้าเป็นแบบนั้นก็ยิ่งแปลว่าฉันต้องอยู่ในสภาพนี้นานขึ้นไปอีกนะสิ ฉันต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้าก่อน ยังไงวันนี้ก็ต้องให้พี่เอ๋ยไปรับวันสุขให้ได้

“นี่ ท่านยมทูต ช่วยอะไรหน่อยได้มั๊ย” ฉันเอ่ยเสียงเบาพร้อมกับสังเกตปฏิกิริยาของเขาไปด้วย

“อะไร”

“ลูกฉันอยู่ที่โรงเรียน ยังไม่มีคนไปรับ...”

“จะบอกให้ผมไปรับลูกคุณแทนรีไรง หน้าที่ยมทูตคือรับวิญญาณนะ ไม่ใช่รับส่งเด็กไปโรงเรียน” เขาตอบด้วยน้ำเสียงขยาดพร้อมกับทำหน้าเหยเก

“เปล่า คือฉันกำลังหาวิธีบอกให้พ่อของเขาไปรับนะ”

“แล้วไงต่อ” ยมทูตมองฉันด้วยสายตาไม่ไว้ใจ รวากับกลัวว่าฉันจะบอกให้เขาไปรับลูกแทนอีก

“มีวิธีไหนใหม่ที่ฉันจะบอกเขาหรือคุยกับเขาได้”

ยมทูตมองหน้าฉันด้วยสายตาที่ฉันอ่านไม่ออก สีหน้าของเขาเหมือนกำลังคิดวิเคราะห์อะไรบางอย่าง ไม่นานริมฝีปากบางนั้นก็เผยยิ้มน้อยๆ พร้อมกับมองฉันด้วยสายตาเจ้าเล่ห์

“ช่วยก็ได้” ในที่สุดเขาก็เอ่ยประโยคที่ทำให้ฉันต้องยิ้มกว้างอย่างดีใจ

“ขอบคุณมากนะคะ”

แต่ประโยคถัดมาของเขาก็ทำให้ฉันต้องหุบยิ้มลงหน่อยหนึ่ง

“แต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน”

“ข้อแลกเปลี่ยน...”

“ผมจะบอกวิธีที่ทำให้คุณติดต่อกับคนได้ แต่คุณต้องช่วยผมตามหาวิญญาณทั้งหมด”

ฟังดูเหมือนง่ายนะ แต่เขาไม่คิดบ้างหรือว่าวิญญาณตัวเล็กๆ แบบฉันจะไปทำอะไรแบบนั้นได้ยังไงกัน กะอีกแค่ไปรับลูกที่โรงเรียนยังทำไม่ได้เลย

“แต่ว่า...”

“ฉันก็ปล่อยหนูน้อยน่าสงสารคนนั้นรอดต่อไป” เขาบอกอย่างไม่ใยดี “ที่จริงนอนรอแม่ที่โรงเรียนจนถึงเช้าอีกวันก็ไม่ใช่เรื่องแย่”

แค่นี้ก็ภาพตามว่าวันสุขต้องอยู่ที่โรงเรียนจนเย็นค่ำรอคอยให้ฉันไปรับ ก็รู้แล้วว่าเธอจะต้องรู้สึกโดดเดี่ยวแค่ไหน โบหน้าที่ไม่รู้สึกรู้สาของคนตรงหน้าทำให้ฉันมันเขี้ยว ถ้าไม่คิดว่าเป็นยมทูตนะ ฉันจะ...ฉันจะ...ฮืมมม

“เอาไง”

“รบกวนด้วยค่ะ”

“เอาเป็นว่าคุณตกลงแล้วนะ ถ้าคุณผิดสัญญา...ผมจะพาคุณไปสิ่งที่

ประตูลิขิต” ยมทูตเอ่ยเสียงกระซิบจนฉันสั่นหลังวาบ รู้สึกเหมือน
เพิ่งทำสัญญากับซาตานก็ไม่ปาน

“แล้วฉันต้องทำยังไง”

“อย่างที่บอก วันนี้คุณยังไม่มีความสามารถมากพอที่จะทำให้เขามอง
เห็นหรือได้ยินเสียงคุณ เพราะฉะนั้นคุณต้องใช้วิธี...”

“วิธี...” ฉันเอ่ยตามอย่างลุ่มๆ การเว้นจังหวะของยมทูตทำให้ฉัน
ตื่นเต้น ถ้าอยู่ในร่าง หัวใจคงเต้นตึกตักไม่เบาเลยละ

“เข้าฝัน”

“...”

เมื่อได้ฟังคำตอบของยมทูต ฉันก็เหลือบตาไปมองนาฬิกาทันที
เข็มสั้นและเข็มนาฬิกาชี้ที่เลขสิบสองพอดีเป๊ะ ไซ้ ตอนนี้เป็นเวลา
เที่ยง แล้วมนุษย์หน้าไหนล่ะมันจะนอนให้ฉันเข้าฝันตอนเที่ยง

คิดได้ดังนั้นฉันก็หรีดตาลง ทำหน้าแข็งอย่างเห็นได้ชัด นี่ฉันทำสัญญา
ไว้ประโยชน์อะไรลงไปเนี่ย และดูเหมือนยมทูตจะอ่านสีหน้าของฉันออก จึง
เอ่ยต่อด้วยประโยคที่ให้ความหวังฉันอีกครั้ง

“ก็ลองไปดู ถ้าเขาไม่ได้นอนอยู่ ผมจะช่วยคุณเอง”

ไม่ทันรู้ตัวฉันก็มายืนอยู่ที่คอนโดสูงเสียดฟ้าในย่านคนมีเงิน ที่นั่นช่างดู
หรูหราทั้งภายในและภายนอก ฉันเคยมาที่คอนโดพี้อยู่หนึ่งครั้งเมื่อห้าปี
ก่อน...ก่อนที่วันสุขจะเกิด นั่นเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่ฉันได้มาที่นี่

ชั้นล่างสุดของคอนโดมีการตกแต่งใหม่ ทำให้ดูสวยงามทันสมัยและ
ดูใหม่อยู่เสมอ ห้องของพี้อยู่ชั้นยี่สิบห้า ที่จำได้ก็เพราะเขาเคยเขียน
ที่อยู่ให้ เอาไว้ใช้เกี่ยวกับการทำเอกสารฯ ต่างๆ ของวันสุข

การจะลอยขึ้นไปบนฟ้าแล้วไปที่ห้องของเขาดูจะน่าหวาดเสียวเกินไป
หน่อย เราจึงเลือกวิธีขึ้นลิฟต์แทน

เมื่อไปถึงหน้าห้องพี้อยู่ แวบแรกฉันเกือบจะกดกริ่งหน้าประตูก่อน

แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าฉันเป็นผี ไม่ใช่คน เลยต้องเก็บมือที่กำลังจะกดกริ่งนั้น กลับเข้ามา และยมทูตก็พาฉันทำเรื่องน่าตื่นเต้นเป็นครั้งแรก นั่นคือเดินทะลุผนัง

ห้องของพี่เออยตงแต่งด้วยโหนดสีเทาเรียบๆ ข้าวของวางเป็นระเบียบทุกชิ้น เพราะเขาจ้างแม่บ้านให้มาทำความสะอาดทุกวัน บรรยากาศในห้องเงียบสงบราวกับไม่มีสิ่งมีชีวิตอาศัย หรือว่าเขาไม่อยู่ห้องกันนะ

ยมทูตส่งสายตาไปที่ประตูห้องนอนเป็นสัญญาณให้ฉันนำเขาเข้าไปก่อน เป็นอีกครั้งที่ฉันต้องแทรกกายผ่านผนังสีเทาเข้าไปในห้องนั้น แล้วก็ได้พบกับร่างของใครบางคนที่กำลังหลับตาพริ้มอยู่บนที่นอนสีเทาเข้ม ร่างกายช่วงบนกำยำเห็นกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ผิวกายขาวละเอียด ท่อนบนของเขาไร้การปกปิด ส่วนท่อนล่างมีเพียงผ้าห่มคลุมไว้ในลักษณะห่มนวม

ให้ตายสิ เขานอนไม่ใส่เสื้อผ้า!

แม้ไม่ได้อยู่ในกายหยาบ แต่ฉันกลับรู้สึกว่หน้าของฉันแดงขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อยมทูตลอยตามเข้ามา ฉันจึงรีบตรงเข้าไปหาเขาเพื่อกลบเกลื่อนความคิดบ้าๆ ในหัว

“ฉันจะเข้าฝันเขาได้ยังไง”

“ไปอยู่ใกล้ๆ เขาสิ” ยมทูตตอบเสียงเรียบ ฉันจึงขยับเข้าไปใกล้พี่เออยอีกนิดหนึ่ง “ใกล้อีก ใกล้กว่านั้น ข้างๆ หูเลย”

“แล้วไงต่อ” ฉันถามหลังจากขยับไปใกล้พี่เออยจนแทบจะสัมผัสร่างเขา ผิวหน้าละเอียดละมุนทำให้ฉันเผลอจ้องมองเขาโดยไม่รู้ตัว จมูกโด่งเป็นสันนั้นมันช่างน่าอิจฉาจริงๆ

“กระซิบ”

“ฮะ!?”

“อยากบอกอะไรเขาก็กระซิบข้างหู วนไปเรื่อยๆ” ยมทูตตอบด้วยสีหน้ารำคาญ “แล้วก็อยู่กับเขาไปนะ จะไปทำงาน ได้เบาะแสเพิ่มแล้วจะมาหาใหม่”

ไม่ทันที่ฉันจะได้หักท้วงอะไร ยมทูตก็หายไปอีกครั้ง เหลือเพียงฉัน
กับพี่เอยอยู่กันสองต่อสองในห้องที่มีความทรงจำที่ไม่ค่อยสวยงามเท่าไร
นักของฉัน

“พี่เอย” ฉันกระซิบข้างหูเขาแผ่วเบาราวกับกลัวเขาตื่น

“พี่เอยไปรับลูกให้ทีค่ะ”

“พี่เอยคะ ไปรับลูกให้ทีค่ะ”

“พี่เอยคะ...”

“...ไปรับลูกให้ทีค่ะ”

“พี่เอย...ไปรับลูก...”

End Wanjun's talk

๓

ฝุ่นกลางวัน

Chavis' talk

กลิ่นหอมอ่อนๆ ของแซมพูลอยมาเตะจมูกผมในขณะที่ผมยังไม่ลืมตา มันละมุนและบางเบา ผมว่ามันคล้ายๆ กลิ่นดอกมะลิ เป็นกลิ่นที่ผมจำได้ดีและตราตรึงมาตลอดห้าปี สัมผัสนุ่มของเส้นผมใครบางคนคลอเคลียอยู่บริเวณใบหน้าผม ผิวเย็นๆ ของคนตัวเล็กในอ้อมกอดทำให้ผมสัมผัสได้ว่าเธอก็เปลี่ยนเปล่าไม่ต่างกัน ร่างบางขยับตัวเล็กน้อยเมื่อผมลูบไล้เบาๆ ไปทั่วแผ่นหลังเนียนของเธอ

ใคร...

ผมจำได้ว่าเมื่อคืนกลับห้องมาคนเดียว ไม่ได้คว่ำสาวจากงานปาร์ตี้นั้นมาด้วย อันที่จริงตั้งแต่เกิดเรื่องนั้นขึ้นผมก็ไม่คิดจะทำแบบนั้นกับใครอีก

แล้วคนในอ้อมกอดผมเป็นใคร

ผมพยายามลืมตาขึ้นมอง แต่ก่อนที่จะได้ทำแบบนั้น สัมผัสนุ่มละมุนก็ครอบครองริมฝีปากของผม ริมฝีปากเย็นๆ นุ่มๆ แต่กลับทำให้ผมหลงใหล เผลอลืมรหัสหวานของเธอเข้า ผมว่าเธอเหมือนไอศกรีม ยิ่งชิมยิ่ง

หวาน ไม่นานก็กลายเป็นผมที่รูกำลังเธอมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อไม้ผมเริ่มอยู่ไม่สุข หรือว่ามันเป็นสัญญาณของผู้ชาย ผมหยุดตัวเองไม่ได้เลย

ทั้งกลิ่นหอมและสัมผัสหวานๆ ที่เหมือนจะคุ้นเคยนั้นทำให้ผมปล่อยตัวปล่อยใจโดยที่ยังไม่ลืมตาด้วยซ้ำ

ไม่นานร่างกายเราก็เกี่ยวกระหวัดกันไว้แน่นราวกับกลัวอีกฝ่ายจะหายไป แขนเรียวทั้งสองข้างโอบรอบคอผม ผมละสัมผัสจากริมฝีปากของเธอซ้ำๆ แม้จะเสียดาย แต่เธอเล่นไม่หายใจเลย ผมกลัวว่าเธอจะเป็นลมเข้า

ผมค่อยๆ ลืมตามองดูคนในอ้อมกอด เธอมีใบหน้าที่รูปไข่ จมูกโด่ง ตากลมโตจ้องมองผม ริมฝีปากอวบอิมของเธอเป็นสีแดงระเรื่อจากการจูบของผม ผู้หญิงที่ครั้งหนึ่งเคยร่วมเตียงกับผมที่นี่ ผู้หญิงที่หลีกเลี่ยงการติดต่อกับผมเสมอหากไม่จำเป็น ผู้หญิงที่ผมไม่คิดว่าจะยอมกลับมาเหยียบที่นี่เป็นครั้งที่สอง

“วันจันทร์” ผมหลุดเสียงเรียกชื่อเธออย่างแผ่วเบาพร้อมกับเสียงกระซิบสายตาของเธอทำให้ผมรู้สึกเหมือนล่องลอยอยู่ในความฝัน มันฟังเพื่อ และมันงในในเวลาเดียวกัน เธอมาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร จำได้ว่าเราเจอกันล่าสุดเมื่อเดือนก่อนตอนที่ผมไปหาวันสุข

แล้วจู่ๆ คนตรงหน้าก็น้ำตาไหลนอง เธอปล่อยมือทั้งสองข้างจากผมมาปิดปากตัวเองไว้เพื่อไม่ให้เสียงร้องให้หลุดรอดออกมา

หรือว่าผมชินใจเธออีกแล้ว...

“วันจันทร์...พี่...”

“อีก...”

ผมดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างของเธอไว้และนอนตะแคงมองหน้าเธอที่เปโระเปื้อนไปด้วยน้ำตา ผมไม่เคยเห็นน้ำตาเธอมาก่อน แม้แต่ตอนเกิดเรื่องวันนั้น แล้ววันนี้มันเกิดอะไรขึ้นกันนะ

“เฮ้ย...พี่ขอโทษ”

“พี่เอ๋ย ฮี...”

ในที่สุดเธอก็ยอมพูดกับผม ผมจึงเธอเงิบๆ รอว่าเธอจะพูดอะไร
ปล่อยให้เธอได้มีเวลาปรับอารมณ์

“พี่เอ๋ยคะ”

“ครับ”

“ไปรับลูกทีคะ”

“หืม” ผมขมวดคิ้วยมองเธอด้วยความแปลกใจ

ไปรับลูก...จริงสิ วันจันทร์มาอยู่ที่นี่ แล้ววันสุขอยู่ที่ไหน

ตั้งแต่วันสุขเกิดมาเธอก็อยู่กับลูกตลอด ไม่เคยมีครั้งไหนที่เธอจะให้
ผมได้แตะต้องตัวลูก ยกเว้นวันที่เรานัดกันประจำเดือน เธอยอมให้ผมเจอ
ลูกแค่เดือนละครั้งเท่านั้น แต่วันนี้เธอกลับบอกให้ผมไปรับลูก...เกิดอะไร
ขึ้น

“พี่เอ๋ย ช่วยไปรับลูกแทนจันทร์ทีคะ ฮีๆ” เธอพูดซ้ำพร้อมกับสะอื้น
ผมอยากกอดเธอไว้เป็นการปลอบใจ แต่นั่นอาจจะทำให้เธอร้องไห้หนักขึ้น

“ที่ไหน” ผมพยายามถามเธออย่างใจเย็น การพูดไปด้วยร้องไห้ไป
ด้วยทำให้ผมจับใจความได้ลำบาก

“ไปรับลูกทีคะ ฮี้อๆ”

“จันทร์ใจเย็นๆ” ผมแตะไหล่เธอเบาๆ เป็นการปลอบประโลม แต่ร่าง
บางกลับสะอื้นจนตัวโยน

“ที่โรงเรียน” คำตอบของเธอกลั่นกรองออกมาอย่างยากลำบาก เสียง
ของเธอฟังดูอู้อี้

“ให้ไปรับที่โรงเรียนเหวอ” ผมถามซ้ำจากที่พยายามจับใจความคำพูด
ของเธอ

“พี่เอ๋ย...ช่วยไปรับลูกแทนจันทร์ด้วย”

จบประโยคร่างบางก็ร้องไห้หนักขึ้น น้ำตาของเธอหลังไหลออกมา
อีกครั้ง แต่คราวนี้สีของมันก็กลับเข้มขึ้นๆ จนแทบจะเป็นสีเลือด ผมเบิกตา

กว้างด้วยความตกใจ แต่ไม่ทันได้ขยับหรือพูดอะไรออกไป ร่างบางตรงหน้า ก็หายวับไปกับตา

เซี่ย!

เฮือก...

ผมสะดุ้งตื่นขึ้นมาด้วยความหอบ ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกใจกับ ภาพที่เห็นในฝันเมื่อครู่ ร่างกายและใบหน้าของผมเปียกโชกไปด้วยเหงื่อ กลิ่นแอลกอฮอล์ยังคงคลุ้งรอบกาย

ฝันประหลาด...

ผมไม่เคยฝันอะไรแบบนี้มาก่อน มันเป็นความฝันที่เหมือนจริงมาก ทุกสัมผัส หรือแม้แต่กลิ่นหอมฉุน รวากับเธอมานอนอยู่ตรงนั้นจริงๆ แค่นี้ ผมก็รู้สึกขนลุก ภาพที่เธอร้องไห้ น้ำตาเป็นสายเลือดยังคงติดตา

ผมเหลือบมองนาฬิกาบนฝาผนัง จะบ่ายแล้ว แบบนี้นี่ล่ะที่แม่เคย บอกว่าถ้านอนกลางวันจะฝันแปลก แต่ผมก็รู้สึกว่าการฝันมันแปลกเกินไปจริงๆ

ผมสะดุ้งตัวเบาๆ เพื่อไล่อาการมึนหัว แต่มันกลับทำให้ผมปวดหัว หนักขึ้นจนต้องใช้มือทั้งสองข้างสาหัสเส้นผมเพื่อลดอาการดังกล่าว กลิ่น แอลกอฮอล์จากตัวทำให้ผมรู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมา ปาร์ตี้เมื่อคืนผมคงดื่มหนัก ไปหน่อย ทำไม่ได้ ก็นานๆ ทีจะมากันครบแก๊ง โดยเฉพาะไอ้เจอนิดที่เมียว ที่อุตส่าห์กราบขอร้องแม่ เอ๊ย เมียวให้มาสังสรรค์กับเพื่อนได้

ผมเคยคิดว่าการเป็นโสดมันดี จบปาร์ตี้เราจะดีกว่าใครมานอนแก้เหงา ก็ได้ จนกระทั่งวันที่เกิดเรื่อง ชีวิตของผมก็เปลี่ยนไป ตอนนี้สถานะของผม กลายเป็นคนครึ่งๆ กลางๆ โสด...มีลูกแล้ว

แม้ว่าผมจะยังโสดเหมือนเดิม จะดีกว่าใครมานอนด้วยก็ได้เหมือนเดิม แต่เอาเข้าจริงผมทำไม่ลง แค่นี้ก็ถึงหน้าเด็กผู้หญิงตัวเล็กที่หน้าเหมือนผม ทุกองศา ผมก็ไปไหนกับใครไม่ลง อย่างมากก็ได้แค่พูดคุย กินข้าว แต่ไม่สามารถสานสัมพันธ์ไปมากกว่านั้น ผมไม่รู้ว่าจะเป็นแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน

หรือสุดท้ายผมอาจจะต้องกลายเป็นสมณเพศ

พูดถึงลูก...

ประโยคของวันจันทร์ที่พร่ำบอกผมในฝันยังติดหูมาจนถึงตอนนี้
ทั้งๆ ที่เธอย้ำกับผมหนักหนาว่าห้ามแอบไปเจอลูกโดยไม่ได้รับอนุญาต และ
ให้เจอได้เพียงเดือนละครั้งด้วยซ้ำ ซึ่งเป็นวันที่ผมเอาเงินไปให้เธอ

ตอนที่เธอตั้งท้อง ผมบอกว่าผมยินดีรับผิดชอบ แต่ผู้หญิงหัวแข็ง
คนนั้นกลับปฏิเสธหัวชนฝา เธอบอกว่าผมไม่คู่ควรกับเธอ ให้ตายสิ ทั้งที่
ผมดีพร้อมขนาดนี้ ไม่ว่าจะหน้าตา ชาติตระกูล หรือฐานะ แต่เธอกลับบอก
ว่าผมดีไม่พอ แถมยังยืนยันกรานว่าจะเลี้ยงลูกคนเดียว กว่าเธอจะยอมรับเงิน
จากผมก็ลำบากพอควร ผมให้เหตุผลเธอว่าผมต้องการให้ลูก เธอถึงยอม

แต่สายตาของเธอที่เห็นในฝันมันทำให้ผมรู้สึกไม่ดี สายตาเธอดูเจ็บ
ปวด ซึ่งผมไม่เคยเห็นเธอทำสายตาแบบนั้นเลย ในมุมมองของผม เธอคือ
ผู้หญิงที่ใจแข็ง หัวแข็ง และเย่อหยิ่ง

ผมจ้องมองเบอร์โทรศัพท์ที่บันทึกชื่อไว้ว่า ‘วันจันทร์’ อย่างขังใจ
ความฝันเมื่อครู่ทำให้ผมกังวลและเป็นห่วงลูก เบอร์ที่วันจันทร์ให้ผมไว้ เธอ
ก็ยืนยันย้ำหนาว่าไม่จำเป็นไม่ต้องโทร. ไป แต่วันนี้ผมกลับรู้สึกว่าผมควรจะ
โทร.

ตุ๊ด...

เสียงดังจากโทรศัพท์เป็นสัญญาณว่ากำลังต่อสายถึงปลายทาง ผม
แทบจะต้องกลืนหายใจตอนกดโทร. ออก รอสั่งว่าเธอจะรับสายแล้วवाद
ใส่ผมหรือไม่

ตุ๊ด...

เสียงสัญญาณโทรศัพท์ดังซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่นาน จนในที่สุด...

“สวัสดีค่ะ น่านคุณดีเอ็นเอของวันสุขใช้ไหมคะ”

เสียงปลายสายเป็นเสียงที่ผมไม่คุ้นเคยนัก เสียงของคนรับแทบพบว่า
กว่าที่ผมเคยได้ยิน หรือว่าวันจันทร์จะเป็นหวัด แต่เดี๋ยวนะ เมื่อก็เธอเรียก

ผมว่าอะไรนะ

“อะไรนะครับ”

“คุณดีเอ็นเอของวันสุขใช้ไหมคะ พอดีดิฉันรับสายแทนคุณวันจันทร์ค่ะ” เธอตอบกลับมาพร้อมกับการเรียกชื่อที่แสนประหลาดด้วยน้ำเสียงกล้าๆ กลัวๆ

อย่าบอกนะว่าวันจันทร์บันทึกชื่อผมแบบนั้น...ยายเด็กบ้า

“เอ่อ ครับ” ผมรับคำแบบจนใจ จะว่าใช้ก็ใช้นั่นแหละ คิดแล้วมันก็น่าโมโห แม้แต่ตำแหน่งพ่อของวันสุขเธอก็ไม่ยอมเรียกผม กลับใช้คำว่าดีเอ็นเอแทน

“พอดีเลยค่ะ คือดิฉันเป็นพยาบาลประจำห้องไอซียูที่คุณวันจันทร์รักษาตัวอยู่ค่ะ เรากำลังพยายามติดต่อญาติของเธอ แต่ในโทรศัพท์ของเธอมีแต่ชื่อแปลกๆ ดิฉันเลยไม่รู้ว่าจะควรติดต่อเบอร์ไหนค่ะ ถ้าคุณรู้จักเธอหรือญาติของเธอ รบกวนมาติดต่อรับของของเธอด้วยนะคะ”

ประโยคบอกเล่ายาวเหยียดของคุณพยาบาลทำให้ผมมีนงง คำเดียวที่ผมจับใจความได้คือวันจันทร์นอนอยู่ในห้องไอซียู จับพลันผมก็เกิดอาการขนลุกหัวร้างขึ้นมาทันที ก่อนจะมองไปรอบตัวอย่างหวาดๆ

“อะ...เธอเป็นยังไงบ้างครับ”

“ตอนนี้ยังไม่รู้สึกตัวนะค่ะ ถ้ายังไรรบกวนมาติดต่อรับของที่เคาน์เตอร์พยาบาล ห้องไอซียู ชั้นเจ็ด ตึก สว. ๑๑ โรงพยาบาลวิชัยเวชนะค่ะ”

“อะ...ขอบคุณครับ” ผมตอบรับไปแบบติดๆ ขัดๆ รู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรมาจุกที่คอ

เกิดอะไรขึ้นกับวันจันทร์ แล้วที่ผมเห็นในฝัน...มันคืออะไร

๑๔:๐๐ น.

ผมเดินทางมาถึงโรงพยาบาลตามที่คุณพยาบาลบอก ตึก สว. ๑๑ เป็นตึกใหม่ที่เพิ่งสร้างเสร็จปีนี้ สภาพดูค่อนข้างใหม่เมื่อเทียบกับตึกรอบข้าง

“ขอบคุณครับ ว่าแต่...เกิดอะไรขึ้นกับเธอครับ”

“เธอหัวใจหยุดเต้นกะทันหันจากการที่มีลมรั่วในช่องปอดค่ะ โชคดีที่มาโรงพยาบาลทันเวลา” คุณพยาบาลตอบพร้อมกับชำเลืองมองวันจันทร์ เล็กน้อย

“แล้วเธอจะฟื้นมั้ยครับ” นั่นคือสิ่งที่ผมกลัว ผมไม่รู้ว่าถ้าวันสุขรู้เรื่องนี้ เข้าเธอจะเป็นยังไง

“เท่าที่คุณหมอประเมิน น่าจะฟื้นนะค่ะ เพราะคนไข้หัวใจหยุดเต้นที่โรงพยาบาลและได้รับการช่วยเหลืออย่างรวดเร็ว แต่ทั้งนี้ก็ต้องสังเกตอาการค่ะ อาจต้องใช้เวลาลึกหน่อย” เธอตอบพร้อมกับส่งยิ้มให้ผม ทำให้ผมใจชื้นขึ้นมาหน่อย

“ขอบคุณมากนะคะครับ”

“เหลือเวลาเยี่ยมอีกสิบนาที่นะคะ ตามสบายค่ะ” เธอส่งยิ้มให้ผม ก่อนจะเดินกลับไปเตียงเดิม

เมื่อคุณพยาบาลจากไป ผมหันกลับมาจ้องมองหญิงสาวที่อยู่บนเตียงอีกครั้งพร้อมกับนึกถึงความฝันของผมก่อนหน้านี้ คงห่วงลูกมากละสิ ส่วนผมบอกความรู้สึกของตัวเองตอนนั้นไม่ถูกเลย

ส่วนวันสุข จากนั้นไปที่พี่ของเธอคงมีแค่ผม ผมคงต้องไปรับลูกตามคำขอร้องของวันจันทร์ในความฝัน แต่ประเด็นก็คือวันจันทร์ไม่เคยบอกผมว่าวันสุขเรียนที่ไหน ผมเลยจำเป็นต้องละลาบละล้งคั่นข้าวของของเธอที่คุณพยาบาลฝากไว้ เพื่อจะได้ข้อมูล

เสื้อผ้าของเธอกินพื้นที่ของถุงไปมากกว่าครึ่ง ซากเสื้อที่โดนตัดขาดเลื้อยขึ้นในลายลูกไม้สีเนื้อ...คับซี และกางเกงในที่เข้าชุดกันทำให้ผมเปลือยหน้าแดงพร้อมกับนึกถึงภาพเธอในฝัน

บ้าฉิบ! คิดอะไรโง่เขลา

ถัดจากเสื้อผ้าเป็นกระเป๋าถือและโทรศัพท์ของเธอ ผมลองกดโทรศัพท์เธอดู โชคดีที่เธอไม่ได้ใส่รหัสอะไรไว้ เบอร์โทร. เข้าออกล่าสุดของ

เธอมีแต่รายชื่อแปลกๆ อย่างที่คุณพยาบาลบอก ไม่แปลกใจเลยที่ใครก็ติดต่อหาญาติของเธอไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็น...

‘พี่พลอยสวยรวยเสน่ห์’

‘เมียเจ้าของไร่อ้อย’

‘เจ้าของไร่อ้อย’

‘ชะนีน้อยขายครีม’

‘ตุ๋นร้อยปีไม่มีผิว’

และเบอร์โทร. เข้าล่าสุด ‘DNAของวันสุข’ นั้นหมายถึงผมสินะ ตอนแรกผมนึกโมโหชื่อที่เธอตั้งให้ผม แต่เมื่อเทียบกับคนอื่นๆ ที่เธอตั้งให้แล้วละก็...เอว่ะ มันก็ยิ่งดีกว่าชื่อก่อนหน้านี้

ในโทรศัพท์ของเธอเต็มไปด้วยรูปเธอกับลูก หลากๆ มุมของวันสุขที่ผมไม่เคยได้เห็น ไม่ว่าจะเป็นตอนกิน ตอนนอน หัวเราะ หรือร้องไห้ จนผมอดคิดไม่ได้ว่าผมมันก็พอแย่ๆ คนหนึ่ง ผมเลือกรูปไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงรูปหนึ่งที่เป็นรูปถ่ายป้ายโรงเรียนที่มีวันสุขยืนยิ้มแฉ่งอยู่หน้าป้าย และนี่ก็คือคำตอบของสิ่งที่ผมกำลังตามมาหา

โรงเรียนของวันสุข...อนุบาลรักดี

ผมไม่แน่ใจว่าทางโรงเรียนจะยอมให้วันสุขกลับมาอยู่กับผมหรือไม่ จากที่เคยได้ยินญาติๆ ผมพูดกันมา โรงเรียนอนุบาลมักจะมีบัตรรับส่งเด็กสำหรับผู้ปกครอง จึงเป็นอีกครั้งที่ผมต้องค้นพื้นที่ส่วนตัวของวันจันทร์... กระเป๋าสตางค์ของเธอ

ภายในกระเป๋าสตางค์ของวันจันทร์มีบัตรประชาชน ใบขับขี่ และบัตรเอทีเอ็มอยู่สองใบ เธอไม่มีบัตรเครดิต เงินติดกระเป๋ามืออยู่ประมาณพันกว่าบาท ทำให้ไม่ได้พกเงินน้อยนักนะ

นอกจากนี้เธอยังมีรูปถ่ายนักเรียนของวันสุข รูปคู่ของเธอกับวันสุข และรูปครอบครัวที่มีพ่อแม่ของเธอและวันสุข...ขาดก็แต่รูปพ่อแม่ลูก

จนในที่สุดผมก็ไปพบบัตรสี่เหลี่ยมสีชมพูที่เขียนหัวว่า ‘บัตรรับส่ง

นักเรียน' ที่ระบุชื่อของวันสุขและชื่อผู้ปกครองเอาไว้ ขอขอบคุณสวรรค์ที่เธอยังอุตสาหะระบุชื่อของผมลงในช่อง 'บิดา'

เมื่อได้สิ่งที่ต้องการ ผมก็เงยหน้าขึ้นมายังโอบหน้าเนียนละเอียดของคนที่นั่งนอนอยู่บนเตียงอีกครั้ง ก่อนจะเอ่ยลาเธอเบาๆ

“เดี๋ยวพี่จะดูแลลูกให้ก่อนนะ รีบฟื้นฟูไวๆ ละ”

End Chavis' talk